

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 350 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

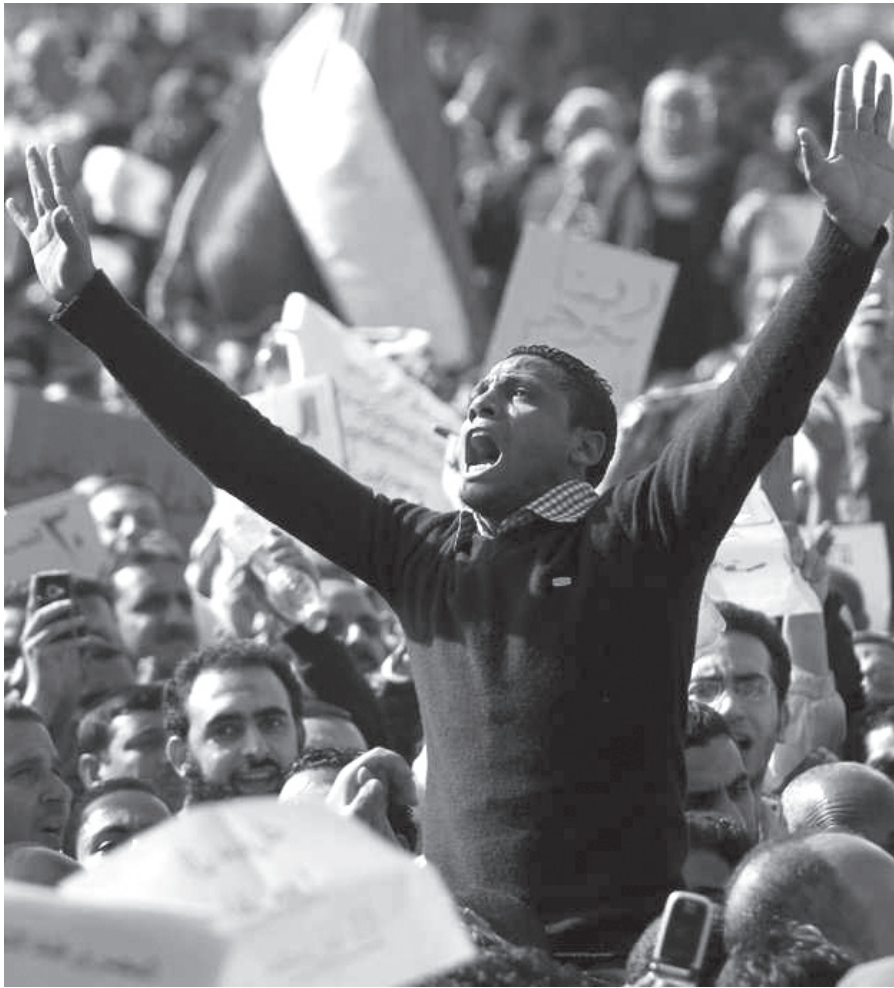
Τυνησία, Αλγερία, Αίγυπτος...: οι μάζες γράφουν ιστορία

Νίκη στις λαϊκές επαναστάσεις!

Ίσως είναι η πρώτη φορά στην ιστορία του καπιταλισμού που μια μικρή σπίθα, η αυτοπυρπόληση ενός νέου στην Τυνησία, προκαλεί σε τόσο σύντομο χρονικό διάστημα μια πυρκαγιά σχεδόν στο σύνολο του αραβικού κόσμου. «Είναι μια ανεξέλεγκτη θύελλα», όπως ομολόγησε και η υπουργός εξωτερικών των ΗΠΑ Χίλαρυ Κλίντον.

Η πυρκαγιά έχει απλωθεί, με διαφορετική βέβαια ένταση, στο Μαρόκο, την Αλγερία, την Υεμένη, τη Συρία, την Ιορδανία και βέβαια την Αίγυπτο. Είναι σίγουρο ότι δε θα αφήσει ανεπηρέαστο το Λίβανο, την Παλαιστίνη, ακόμη και το Ιράκ, το Ιράν, τη Σαουδική Αραβία και τα κρατίδια του Περσικού Κόλπου.

Οι ιμπεριαλιστές αιφνιδιάστηκαν πλήρως από τον ξεσηκωμό των αραβικών εργατικών και λαϊκών μαζών - και πλέον υποχρεώνονται να συνειδητοποιήσουν ότι τα σχέδιά τους στην περιοχή, που για δυο δεκαετίες και με διάφορα μέσα προσπαθούσαν να επιβάλουν, έχουν τελειώσει.

Αυτή η αρχή μιας επαναστατικής διαδικασίας στον αραβικό κόσμο σημαίνει ότι το ρολόι της ιστορίας αρχίζει να δουλεύει ξανά και μάλιστα με γρήγορους ρυθμούς. Ίσως όχι σε όλες τις χώρες, αλλά πάντως στην Τυνησία και την Αίγυπτο, η διάρκεια και τα χαρακτηριστικά της κίνησης των μαζών μας υποχρεώνουν να μιλάμε για κάτι περισσότερο από εκρήξεις ή εξεγέρσεις, για μεγάλες λαϊκές επαναστάσεις.

Παρά την αδυναμία στο κρίσιμο σημείο, την ύπαρξη επαναστατικών κομμάτων ικανών να οδηγήσουν τις εξελίξεις ως την ολοκλήρωσή τους, ως μια νικηφόρα σοσιαλιστική επανάσταση, αυτή η σοσιαλιστική επανάσταση που υποτίθεται είχε θαφτεί οριστικά στο χρονοντούλαπο της ιστορίας, ξαναπροβάλλει ως δυνατότητα, προοπτική και τάση μέσα από την κίνηση των μαζών, με νέα ορμή και δύναμη απέναντι σ' έναν καπιταλισμό σάπιο και παρακμασμένο, που δεν μπορεί να ικανοποιήσει τα δημοκρατικά, πολιτικά και κοινωνικά αιτήματα των αραβικών μαζών, που δεν μπορεί να προσφέρει κανένα μέλλον στην εργατική τάξη και τη νεολαία.

Μετανάστες
Νίκη στην
Απεργία Πείνας
των 300

σελ. 6

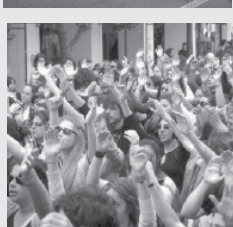
Ανατολική
Μεσόγειος
Μπαρουταποθήκη
συμφερόντων

σελ. 13

Πολιτική
Για τον Συντονισμό
Πρωτοβάθμιων
Σωματείων

σελ. 7

Φοιτητές
Αναγκαίο ένα σχέδιο
αγώνα μαζί με τους
εργαζόμενους

σελ. 10

ΕΛΑΣ: ο σύγχρονος φασισμός είναι εδώ!

Στα πλαίσια του λεγόμενου «πολέμου κατά της τρομοκρατίας», το υπουργείο Προστασίας του Πολίτη και η ΕΛΑΣ συρρικνώνουν δραματικά και ουσιαστικά έχουν ξεκινήσει την κατάργηση των δημοκρατικών ελευθεριών, ακόμα και θεμελιωδών συνταγματικών δικαιωμάτων, που κατακτήθηκαν από τη Μεταπολίτευση και μετά. Εξαπολύουν πόλεμο σε οποιονδήποτε «ύποπτο», με κριτήριο τις πολιτικές πεποιθήσεις ή τις κοινωνικές επαφές του.

Η περίπτωση της 27χρονης Γερμανίδας που συνελήφθη και κακομεταχειρίστηκε χωρίς να της αποδοθούν συγκεκριμένες κατηγορίες είναι χαρακτηριστική. Της κόλλησαν την ταμπέλα του «τρομοκράτη» από τη στιγμή της σύλληψης, χωρίς καμία ένδειξη για συμμετοχή της σε κάποια ενέργεια. Η φωτογραφία της εμφανίστηκε στα δελτία ειδήσεων και οι γονείς της ταύτιστηκαν με πρώην μέλη της ΡΑΕ, πράγμα που αποδείχτηκε χονδροειδές κατα-

σκευάσμα των μηχανισμών. Το μόνο «εύρημα» ήταν προκηρύξεις του αναρχικού χώρου, τέτοια «ακράδαντα» στοιχεία για τη «συμμετοχή» της σε τρομοκρατική οργάνωση! Ενώ γύρω από την ίδια και την οικογένειά της στηνόταν μια χωρίς προηγούμενο επιχείρηση κατασκοπείας, στα κεντρικά της Ασφάλειας τη μεταχειρίζονταν σαν σκουπίδι και δεν της επέτρεπαν να έρθει σε επαφή ούτε με τον δικηγόρο της.

Παρόμοια τύχη είχε στέλεχος της Νεολαίας ΣΥΝ, που τον απήγαγαν ένοπλοι κουκουλοφόροι της Αντιτρομοκρατικής στο Βύρωνα. Ενώ οδηγούνταν στη ΓΑΔΑ, βρίστηκε χυδαία και ξυλοκοπήθηκε. Στη ΓΑΔΑ υπέστη προσβλητικές επιθέσεις - υποχρεώθηκε να μείνει γυμνός επί 20 λεπτά, για να διαπιστωθεί δήθεν αργότερα πως πρόκειται για «λάθος»! Σύμφωνα με τις καταγγελίες του, τα όσα -σκοπίμα και μεθοδευμένα- έλεγαν οι ασφαλίτες κατά την κράτησή του, είναι αποκαλυπτι-

κά. Σε κάθε αίτημά του για σεβασμό των συνταγματικών του δικαιωμάτων, έπαιρνε απαντήσεις του τύπου «είσαι μορφωμένος άνθρωπος, καταλαβαίνεις ότι δεν μπορούμε να μένουμε στα συνταγματικά δικαιώματα, αν θέλουμε να υπερασπίσουμε το καθεστώς»!

Είναι ξεκάθαρο πως υπάρχει ποιοτικό άλμα στην στοχοποίηση πολιτικών χώρων, στην ποινικοποίηση του φρονήματος, στην προετοιμασία των μηχανισμών για μια πλήρη αυτονομήσή τους από συνταγματικές «αγκυλώσεις», ανοίγοντας τον δρόμο στις γνωστές κτηνώδεις πρακτικές των ιδίων και των ιμπεριαλιστών πατρώνων τους (μυστικές φυλακές, βασανιστήρια κλπ.). Για να επικρατήσει η ολοκληρωτική χούντα του κεφαλαίου, της κάθε κυβέρνησης και Τρόικας στην κοινωνία, πρέπει να περάσει από τη φασιστικοποίηση των κατασταλτικών μηχανισμών και το τσάκισμα κάθε αγωνιστικότητας και φρονήματος. Δεν θα το επιτρέψουμε.

Να οργανώσουμε την αντίσταση Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

Όλοι εμείς, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, βιώνουμε καθημερινά την απίστευτα σκληρή επίθεση του κεφαλαίου στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, στις ατομικές ελευθερίες και την ποιότητα ζωής. Με την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών και των κοινωνικών αγαθών, την εμπορευματοποίηση διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης. Τις φαρανικές ανισότητες με τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας δράκας καπιταλιστών και χρυσοδάκτυλων της αγοράς χάρη στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στην λεηλασία της δημόσιας περιουσίας και των λαϊκών αποταμιεύσεων. Την καταπάτηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, τον εκφυλισμό των ηθικών, πνευματικών και πολιτιστικών αξιών και συνολικά την αποσύνθεση της οικονομίας και της κοινωνίας.

Όλοι εμείς, βλέπουμε την εξαθλίωση, την φτώχεια και την πείνα ν' απλώνονται παντού στον πλανήτη. Την παιδική εργασία, την εγκληματικότητα, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό να φουντώνουν. Τον πόλεμο και την καταστροφή του περιβάλλοντος να απειλούν την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Την αλόγιστη χρήση των ανθρωπίνων και φυσικών πόρων από μια χούφτα πολυεθνικών/ διεθνικών επιχειρήσεων των ιμπεριαλιστικών χωρών, που επιβάλλουν με την βία τον Νεοφιλελευθερισμό, την Παγκοσμιοποίηση και την Νέα Τάξη Πραγμάτων, για την σωτηρία των κερδών τους και του συστήματός τους από την βαθύτατη κρίση του.

Όλοι εμείς πρέπει και μπορούμε να τους σταματήσουμε. Να βάλουμε τέλος στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης. Να μετατρέψουμε με τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας τα συνδικάτα και τους συλλόγους μας σε όπλα αντίστασης στον νεοφιλελευθερισμό, την εκμετάλλευση, την καταστολή, την καταστροφή του περιβάλλοντος, τον ρατσισμό και τον πόλεμο. Να πετάξουμε οριστικά την «αρχαία σκουριά»: σοσιαλδημοκράτες, σταλινικούς, ρεφορμιστές και γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Όλους αυτούς, που αφού βίασαν ιδανικά και αξίες γενιών και γενιών για μια καλύτερη ζωή, σήμερα έχουν περάσει στο νεοφιλελεύθερο στρατόπεδο ή αναπαλαιώνουν τις πολιτικές της ταξικής συνεργασίας, της «κεντροαριστεράς», της «λαϊκής εξουσίας», που μας οδήγησαν σε τραγικές ήττες.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πολιτική μας. Να συγκρουστούμε με την λογική της αγοράς και του κέρδους στη βάση ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Να χτυπήσουμε το κακό στην ρίζα του, το κεφάλαιο, την Ε.Ε., τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπων από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε τις επιχειρήσεις σ' όλους τους τομείς-κλειδιά της οικονομίας (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς και επικοινωνίας). Να θέσουμε όλες τις μεγάλες επιλογές -ενέργεια, βιομηχανία, διατροφή, περιβάλλον, πολιτισμός- σ' ένα δημοκρατικό σχεδιασμό. Να αποδεσμεύσουμε την χώρα μας από την Ε.Ε. των καπιταλιστών, των κερδοσκόπων, του ρατσισμού και των τρομονόμων, του νεοαποικισμού και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Να ανατρέψουμε την κοινοβουλευτική δικτατορία του κεφαλαίου, να διαχωρίσουμε οριστικά από τις σταλινικές δικτατορίες των γκούλαγκ ή τα πρότυπα του «ανθρώπινου καπιταλισμού» της σοσιαλδημοκρατίας και της κεντροαριστεράς. Να εγκαταστήσουμε μια σοσιαλιστική κοινωνία στην χώρα μας και την Ε.Ε, που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου, τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα, τις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρώπινες, ηθικές και πολιτικές αξίες. Να εγκαθιδρύσουμε την εξουσία των εργαζομένων, που θα στηρίζεται σε όργανα άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, όπου τα δημοκρατικά, πολιτικά και ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες θα ξεπερνούν κατά πολύ, ποσοτικά και ποιοτικά, εκείνα ακόμη και των πιο ανεπτυγμένων αστικών δημοκρατιών.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πρακτική μας. Να στρατευτούμε στον αγώνα για να υπερασπιστούμε την εργασία, τον βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμα στην ζωή. Να βάλουμε τέλος στην βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, στις πολιτικές των αστικών κομμάτων (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) και του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού. Να παλέψουμε για την ενότητα του κινήματος μέσα στους αγώνες στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας. Να δημιουργήσουμε και να στηρίξουμε συσπειρώσεις αντίστασης και επιτροπές αγώνα σε κάθε σωματείο, σύλλογο, τόπο δουλειάς, σχολείο, σχολή, γειτονιά και κοινότητα. Να οικοδομήσουμε μια ισχυρή αντικαπιταλιστική δύναμη μέσα στο εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα και τα κοινωνικά κινήματα. Να χτίσουμε την δική μας μαζική εργατική, επαναστατική οργάνωση, πραγματικό εργαλείο στην πάλη μας για την σωτηρία από τους νεοφιλελεύθερους καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές. Να στρατευτούμε στην υπόθεση της Ο.Κ.Δ.Ε. και του επαναστατικού μαρξισμού, στην οικοδόμηση του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, την 4^η Διεθνή.

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ - ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ της Ο.Κ.Δ.Ε.

Εκδήλωση - Συζήτηση
ΚΡΙΣΗ ΣΤΗΝ Ε.Ε. & ΧΡΕΟΚΟΠΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ
Για μια σοσιαλιστική διέξοδο

Θεσσαλονίκη | Αθήνα

Τετάρτη 16/2 | **Πέμπτη 17/2**
7:00μμ Εργατικό Κέντρο Αριστοτέλους 32 | 6:30μμ Αίθουσα ΣΥΓΕ Σίνα 16

Ομιλητές
Ηρακλής Χριστοφορίδης / Σταύρος Σκούρος (ΟΚΔΕ)
John Mc Anulty (Socialist Democracy) ΙΡΛΑΝΔΙΑ
Juan Parodi (Partido Revolucionario de Trabajadores - IR) ΙΣΠΑΝΙΑ

Ο.Κ.Δ.Ε.
Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας | www.okde.gr

Η ΟΚΔΕ σας προσκαλεί στις εκδηλώσεις που θα πραγματοποιήσει με θέμα:

**«Κρίση στην Ε.Ε. & χρεοκοπία ελληνικού καπιταλισμού
Για μια σοσιαλιστική διέξοδο»**

> Θεσσαλονίκη Τετάρτη 16/2, 7:00μμ
Εργατικό Κέντρο, Αριστοτέλους 32

> Αθήνα, Πέμπτη 17/2, 6:30μμ
Αίθουσα ΣΥΓΕ, Σίνα 16

Ανάμεσα στους ομιλητές, εκτός από τους συντρόφους της Ο.Κ.Δ.Ε, θα είναι συναγωνιστές από δύο ακόμα ευρωπαϊκές χώρες, που βρίσκονται στο «μάτι του κυκλώνα»:

- Ο John Mc Anulty από την Ιρλανδία, συνδικαλιστής εκπαιδευτικός και μέλος της τροτσικιστικής οργάνωσης Σοσιαλιστική Δημοκρατία.

- Ο Juan Parodi από την Ισπανία, ενεργός αγωνιστής στο φοιτητικό κίνημα και μέλος του τροτσικιστικού Επαναστατικού Κόμματος των Εργαζομένων.

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 και σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρι" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Πρωτοπορία" Λ. Νίκης 3

Πάναρνα

Βιβλιοπωλεία: "Δωδώνη", "Το βιβλιοπωλείο" στην Αβέρωφ

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.
Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καίνα Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα": Αμύντα 12, ισόγειο
Περίπτερα: Καμάρα, Αλεξάνδρου Σβώλου 39
Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρι" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.
Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
Γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938
www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Η κυβέρνηση ξεκίνησε, ή προ-σπαθεί να ξεκινήσει, το στρατοδικείο των αγωνιστών που διώκονται ως μέλη της οργάνωσης «Συνωμοσία των Πυρήνων της Φωτιάς». Μια υπόθεση που εντάσσεται αφενός στο γενικότερο κοινωνικό και κινηματικό πλαίσιο του Δεκέμβρη του 2008 και αφετέρου δείχνει τη συνεχή προσπάθεια της αστικής τάξης να επενδύσει στην τρομολαγνεία, προωθώντας μια όλο και πιο αποκάλυπτη καταστολή ενάντια στην αυξανόμενη οργή και διάθεση των εργαζομένων και της νεολαίας να αγωνιστούν ενάντια στις πολιτικές κυβέρνησης-ΕΕ-ΔΝΤ.

Ήδη από το 2009 οι κρατικοί μηχανισμοί άρχισαν τη διασπορά «φημών» για «ύποπτους» τρομοκράτες και χωρίς στοιχεία μαζικές συλλήψεις, κυρίως αναρχικών, με κατηγορίες για διάφορες υποθέσεις (από πυρπολήσεις ως ληστείες τραπεζών). Ειδικά πλησιάζοντας στις δημοτικές εκλογές, υπό την καθοδήγηση του Χρυσοχοϊδη, η μαύρη ορχήστρα κυβέρνησης-αστυνομίας-ΜΜΕ, διαπομπεύοντας και συκοφαντώντας δεκάδες αγωνιστές, έστησε ένα αντιτρομοκρατικό θέατρο, επιδιώκοντας να εμφανιστεί ως εγγυητής της τάξης και της ασφάλειας.

Από τον Αύγουστο του 2010, στα θερινά τμήματα της Βουλής, το ΠΑΣΟΚ έκανε αθόρυβα σημαντικότερες αλλαγές στον τρομονόμο: α) ποινικοποιώντας τις ιδέες, δηλαδή την πρόθεση πράξης και όχι την ίδια την τέλεσή της, β) ορίζοντας ως τρομοκρατικές πράξεις τις συνήθειες πολιτικές και πρακτικές δράσης συνδικαλιστικών, εργατικών, κοινωνικών αγώνων κα.

Η ενίσχυση του νομικού οπλοστασίου για τη θωράκιση του καθεστώτος και της ίδιας της αστικής εξουσίας απαιτεί και τη νομομοποίησή του στην κοινωνία για να μπορεί να εφαρμοστεί. Αυτό το ρόλο έχουν αναλάβει τα πλήρως ελεγχόμε-

να ΜΜΕ, ειδικά τα τηλεοπτικά κανάλια, που άκριτα, αβασάνιστα και μεθοδευμένα αναμεταδίδουν στα δελτία τις «πληροφορίες» (δηλαδή τα ψέματα) της αστυνομίας και της κυβέρνησης. Καμία δημοσιογραφική «δεοντολογία» ή στοιχειώδης αντικειμενικότητα δεν τηρείται στα δελτία ειδήσεων. Άσχετοι με τις διάφορες υποθέσεις βαφτίζονται κατηγορούμενοι, τόσο οι ίδιοι όσο και το φιλικό τους περιβάλλον, ενώ οι διωκόμενοι δικάζονται και καταδικάζονται στα κανάλια πριν καν ξεκινήσουν οι δίκες. Στην περίπτωση της Γερμανίδας που κατηγορείται για την υπόθεση της Συνωμοσίας των Πυρήνων της Φωτιάς, στήθηκε ένα ολόκληρο παραμύθι γι' αυτή και τη μητέρα της (που επειδή είχε συνωνυμία με τη Μάγερ της RAF, θεωρήθηκε κι αυτή μέλος της). Το σημαντικότερο όμως είναι ότι με τη χρησιμοποίηση ψεμάτων, ανακρίβειών και με μια γκεμπελική προπαγάνδα, κυβέρνηση και κράτος προσπαθούν να δημιουργήσουν έναν «κλοιό» γύρω από τους διωκόμενους και ταυτόχρονα να νομιμοποιήσουν τη λειτουργία των στρατοδικείων που έχουν κατασκευάσει.

«Στρατοδικείο ο Κορυδαλλός»

Η σαθρή τεκμηρίωση των κατηγοριών (αποτυπώματα σε πλαστικές σακούλες και κηροπήγια!) αλλά και η συνεχής αλλαγή των κατηγοριών από τους ανακριτές (φυσικά προς το χειρότερο), ακό-

μη και λίγες μέρες πριν τη δίκη, προδιέ-θεταν γι' αυτό που θα ακολουθούσε στη δίκη. Στη μικρή αίθουσα του δικαστηρίου στις φυλακές Κορυδαλλού, με 200 αστυνομικούς και άλλους τόσους ασφαλίτες μέσα και έξω από την αίθουσα, με την απαίτηση όποιος μπαίνει στην αίθουσα να παραδίδει την ταυτότητά του στην πόρτα, με τους ασφαλίτες στην αίθουσα να «κινηματογραφούν», ξεκίνησε η «δικαιη» και «ελεύθερη» δίκη από την «ανεξάρτητη» δικαιοσύνη.

Οι κατηγορούμενοι στο σύνολό τους αρνήθηκαν να νομιμοποιήσουν αυτό το στρατοδικείο, που παραβιάζει ακόμα και το αστικό σύνταγμα και τις στοιχειώδεις ελευθερίες. Απαίτησαν από την έναρξη της δίκης: α) να μαγνητοφωνηθεί η δίκη, ώστε να είναι ελεγχόμενα τα πρακτικά, β) να μη ζητούνται ταυτότητες από όσους θέλουν να μπουν στην αίθουσα, ώστε η δίκη να είναι δημόσια και χωρίς φακέλωμα. Οι δικαστές αρνήθηκαν και τα δύο αιτήματα με τις γελοίες δικαιολογίες ότι η μαγνητοφώνηση κοστίζει και ότι η εξακρίβωση των στοιχείων όσων παρακολουθούν τη δίκη είναι νόμιμη.

Οι κατηγορούμενοι, μετά την κατάργηση αυτών των στοιχειωδών προϋποθέσεων, αποφάσισαν να μην παρευρίσκονται στο δικαστήριο, έπαυσαν τους συνηγούς τους και ξεκίνησαν αποχή από το συσσίτιο. Οι δικαστές όρισαν νέους συνηγούς δύο φορές. Προς τιμήν τους,

όλοι οι δικηγόροι που κλήθηκαν από τους δικαστές αρνήθηκαν να αναλάβουν. Έτσι το δικαστήριο αποφάσισε να συνεχίσει τη δίκη ερήμην των κατηγορουμένων και συνηγών τους. Είναι ικανοποιημένοι ακόμα κι αν δικάσουν άδειες καρέκλες, χωρίς δυνατότητα υπεράσπισης. Μάλλον δείχνουν και να το προτιμούν, αφού η έλλειψη στοιχείων κάνει τη δημόσια και αμερόληπτη διεξαγωγή της δίκης επικίνδυνη. Τόσο γιατί θα αποκλυφθούν οι μηχανορραφίες κυβέρνησης-αστυνομίας, όσο και γιατί θα ακουστεί ο πολιτικός λόγος των κατηγορουμένων. Μπροστά σ' αυτή την κατάπτυστη στάση των δικαστών, οι διωκόμενοι ξεκίνησαν απεργία πείνας, θέτοντας ως προϋπόθεση για να επιστρέψουν στη δίκη να μην γίνεται έλεγχος ταυτοτήτων σε όσους την παρακολουθούν.

Οι δικηγόροι και γονείς των κατηγορουμένων στηρίζουν την προσπάθεια τους για δίκαιη (όσο αυτό είναι εφικτό στα πλαίσια της αστικής δικαιοσύνης), δημόσια δίκη, με τήρηση των στοιχειωδών δημοκρατικών δικαιωμάτων, ενάντια στην τροφοδοτούμενη με ψέματα τρομο-υστερία της κυβέρνησης, των παραγών της και ολόκληρου του συστήματός τους.

Τα αιτήματα των διωκόμενων πρέπει να αγκαλιαστούν από όλες τις πολιτικές δυνάμεις, μιας και σύντομα τις ίδιες καταστάσεις θα κληθούν να αντιμετωπίσουν όλοι οι χώροι που αντιστέκονται στον αντεργατικό Αρμαγεδώνα των καπιταλιστικών κυβερνήσεων και των κάθε είδους μνημονίων τους.

Το μόνο σίγουρο είναι πως στη θέση των κατηγορουμένων σε «ειδικά» δικαστήρια, θα έπρεπε να κάθονται όλοι οι τραπεζίτες, επιχειρηματίες και οι πολιτικοί τους υπάλληλοι, που ευθύνονται για το έγκλημα της ληστείας των εισοδημάτων και της ζωής της εργατικής τάξης, των λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Το 2010 ήταν μία από τις χρονιές που σημειώθηκαν οι πιο φονικές **καταστροφές** των δύο τελευταίων δεκαετιών με απολογισμό σχεδόν 297.000 νεκρούς, ενώ περισσότεροι από 207 εκατομμύρια άνθρωποι επλήγησαν, σύμφωνα με έρευνα του ΟΗΕ. Ο σεισμός της 12ης Ιανουαρίου 2010 στην Αϊτή, την πιο φτωχή χώρα του δυτικού ημισφαιρίου, ισοπέδωσε την πρωτεύουσα, προκάλεσε το θάνατο 222.500 ανθρώπων και ζημιές ύψους 8 δις δολαρίων. Ο κάυσωνας που έπληξε το καλοκαίρι τη Ρωσία οδήγησε στο θάνατο 55.736 ανθρώπους. Ο σεισμός στη Χιλή το Φεβρουάριο του 2010 προκάλεσε τεράστιες ζημιές και κόστισε 30 δις δολάρια. Οι πλημμύρες και οι κατολισθήσεις στην Κίνα κατά τη διάρκεια του καλοκαιριού προκάλεσαν ζημιές ύψους 18 δις δολαρίων, ενώ οι πλημμύρες στο Πακιστάν κόστισαν 9,5 δις δολάρια.

Οι άνθρωποι σε όλο τον πλανήτη πληρώνουν ακριβά –και πάνω απ' όλα με τις ζωές τους– τις επιπτώσεις της οικολογικής καταστροφής και της έλλειψης απαραίτητων προληπτικών μέτρων.

Σχεδόν 300.000 νέοι **άνεργοι** θα προστεθούν μέσα στο πρώτο εξάμηνο του 2011 στις λίστες του ΟΑΕΔ, εκτιμά το ΙΝΕ/ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, ανεβάζοντας τον επίσημο αριθμό των ανέργων από σχεδόν 684.047 που υπολογίζονταν τον περασμένο Οκτώβριο από την Στατιστική Υπηρεσία, στο 1 εκατομμύριο την Άνοιξη του 2011. Συνυπολογίζοντας και όσους βρίσκονται ή θα βρεθούν στην αεργία το επόμενο διάστημα, το ΙΝΕ/ΓΣΕΕ εκτιμά ότι συνολικά οι άνεργοι θα φθάσουν μέσα στον χρόνο τουλάχιστον τα 1.200.000! Το ποσοστό ανεργίας αναμένεται να ξεπεράσει επισήμως το 22% το 2011, καθώς μέσα στον χρόνο θα χάσουν την εργασία τους τουλάχιστον 500.000 εργαζόμενοι.

Τα 2 εκατομμύρια υπολογίζεται ότι θα φτάσουν στην Ελλάδα το 2011 αθροιστικά άνεργοι, και εργαζόμενοι, ανεξαρτήτως καθεστώτος εργασίας, με μισθούς κάτω από 800 ευρώ. Σύμφωνα με την Στατιστική Υπηρεσία το 15% των **φτωχών** (περίπου 300.000) που καταγράφονται σήμερα, είναι εργαζόμενοι και νοικοκυριά που δυσκολεύονται να επιβιώσουν με τις απολαβές που έχουν. Σύμφωνα με το ΕΚΑ, σε ποσοστό 11,2% οι Έλληνες δεν μπορούν να καλύψουν τουλάχιστον 3 από τις 9 βασικές ανάγκες, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγονται το γεύμα με ψάρι ή κρέας κάθε δεύτερη ημέρα, η επαρκής θέρμανση στο σπίτι, η αποπληρωμή λογαριασμών, η κατοχή τηλεφώνου ή τηλεόρασης στην κατοικία διαμονής.

«Άνοιγμα» επαγγελματιών

Η σφαγή των μεσαίων στρωμάτων

Με τη συνήθη πρακτική των νομοσχεδίων-«σκούπα», η χούντα ΠΑΣΟΚ-τρόικας προχωρά στο άνοιγμα των αποκαλούμενων «κλειστών» επαγγελματιών. Στο στόχα-στρο μπαίνουν εκατοντάδες επαγγέλματα, με την πλήρη κατάργηση ακόμα και των πιο στοιχειωδών όρων προστασίας όσων τα ασκούν. Η επίθεση στα μεσαία στρώματα εντάσσεται στη συνολική στρατηγική πλήρους παράδοσης όλων των κοινωνικών αγαθών αλλά και όλων των τομέων της οικονομίας και της κοινωνίας στην αγορά και το μεγάλο κεφάλαιο.

Το νομοσχέδιο που δόθηκε για «δημόσια διαβούλευση» και θα τεθεί σε πλήρη ισχύ τέσσερις μήνες μετά την ψήφισή του προβλέπει την κατάργηση κάθε περιορισμού ως προς την άσκηση επαγγελματιών. Ειδικότερα καταργούνται: 1) Περιορισμοί που αφορούν τον αριθμό των αδειών άσκησης ενός επαγγέλματος (κλειστός αριθμός) ή πληθυσμιακά κριτήρια (όπως στην περίπτωση των φαρμακοποιών). 2) Γεωγραφικοί περιορισμοί, όπως π.χ. στην άσκηση της δικηγορίας, όπου πλέον κάθε δικηγόρος θα μπορεί να ασκεί το επάγγελμα σε οποιοδήποτε δικαστήριο της χώρας. 3) Οι ελάχιστες αποστάσεις μεταξύ όμοιων επαγγελματικών εγκαταστάσεων (π.χ. φαρμακεία, αρτοποιεία κλπ.). 4) Οι προβλέψεις, είτε αποκλειστικής δυνατότητας διάθεσης, είτε απαγόρευσης διάθεσης κάποιων προϊόντων, από ορισμένες κατηγορίες επαγγελματιών εγκαταστάσεων. Με αυτό τον τρόπο θα μπορούν τα μεγάλα καταστήματα να πουλάνε όσα και όποια αγαθά θέλουν χωρίς την παραμικρή προστασία για τους μικρεμπόρους. 5) Η απαίτηση χορήγησης διοικητικής άδειας για την άσκηση ενός επαγγέλματος. 6) Οι ελάχιστες αμοιβές που ισχύουν για ορισμένα επαγγέλματα, όπως τους δικηγόρους και τους μηχανικούς, όπως και το σύστημα προείσπραξης των αμοιβών από τους δικηγορικούς συλλόγους και το Τεχνικό Επιμελητήριο αντίστοιχα. Οι ελάχιστες αμοιβές διατηρούνται ως ποσά αναφοράς μόνο για τον υπολογισμό των κρατήσεων υπέρ των αντίστοιχων ασφαλιστικών ταμείων. Επίσης, καταργείται το ελάχιστο υποχρεωτικό ωρομίσθιο που ισχύει σήμερα για τους ορκωτούς λογιστές.

Τα επιχειρήματα που προβάλλουν κυβέρνηση, τρόικα και ΣΕΒ είναι απλό αναμείγμα των γνωστών νεοφιλελεύθερων ιδεολογημάτων: «ο υγιής ανταγωνισμός θα ρίξει τις τιμές», «θα βελτιωθεί η ποιότητα προϊόντων και υπηρεσιών», «θα δημιουργηθούν νέες θέσεις εργασίας», «θα δοθούν ευκαιρίες στους νέους επιστήμονες» κλπ. Ισχυρίζονται επίσης ότι η πλήρης «απελευθέρωση» των αγορών θα φέρει την πολυπόθητη ανάπτυξη στην ετοιμοθάνατη ελληνική οικονομία. Η αλήθεια όμως είναι εντελώς διαφορετική. Η εμπειρία από όλες τις ιδιωτικοποιήσεις και «απελευθερώσεις» αγορών, τομέων και υπηρεσιών (π.χ. τηλεπικοινωνίες, αερομεταφορές, καύσιμα, ενέργεια κλπ.), τόσο στην Ελλάδα όσο και σε άλλες χώρες, δείχνει σε όλες σχεδόν τις περιπτώσεις την ίδια τυπική εξέλιξη: Στα αρχικά στάδια, ο «υγιής ανταγωνισμός» φαίνεται να λειτουργεί, καθώς η είσοδος νέων «παικτών» οδηγεί σε πόλεμο τιμών, κάποιες καινοτομίες, δημιουργία νέων θέσεων εργασίας. Ωστόσο, οι αμειψικτικοί νόμοι του καπιταλισμού δεν αργούν ποτέ να λειτουργήσουν και οι συνέπειες είναι ίδιες παντού: Ειδικά σε περιόδους κρίσης, οι πιο αδύναμοι μικροεπαγγελματίες και επιχειρήσεις σαφώνονται από τον ανελέητο ανταγωνισμό και αναγκάζονται να κλείσουν ή να συγχωνευθούν. Έτσι, πολύ σύντομα δημιουργούνται καρτέλ και μεγάλα ιδιωτικά

μονοπώλια, που οδηγούν σε ραγδαία αύξηση των τιμών, πτώση της ποιότητας των υπηρεσιών, απολύσεις και ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων, δηλαδή τεράστια κέρδη για λίγους καπιταλιστές και μεγάλες απώλειες σε όλα τα επίπεδα για το σύνολο της κοινωνίας.

Το ίδιο είναι βέβαιο ότι θα συμβεί και με όλα τα «απελευθερωμένα» επαγγέλματα, όπου πολύ σύντομα οι μικροί επαγγελματίες που τα ασκούσαν θα παραμεριστούν από μεγάλες εταιρίες. Αυτές θα είναι πολύ εύκολο να έρθουν σε συμφωνίες μεταξύ τους και τα νέα καρτέλ θα αρχίσουν άμεσα τις επιδρομές τους στις τσέπες των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, όπως έγινε με εξαιρετικά οδυνηρό και βάνουσο τρόπο σε όλους τους τομείς όπου κυριάρχησαν (τρόφιμα, καύσιμα κλπ.). Οι μικροί επαγγελματίες αργά ή γρήγορα θα υποκύψουν στον ανταγωνισμό και θα αναγκαστούν να πουλήσουν τις άδειές τους σε εξευτελιστικές τιμές και να κλείσουν τα καταστήματα ή τα γραφεία τους. Έτσι, ένα ακόμη μεγάλο τμήμα της κοινωνίας θα οδηγηθεί στην ανεργία και την εξαθλίωση.

Οι συνέπειες όμως του «ανοίγματος» δεν σταματούν εδώ. Πολλά πανεπιστημιακά πτυχία (Νομική, Πολυτεχνείο, Φαρμακευτική κ.α.) θα απαξιωθούν πλήρως, καθώς θα οδηγούν μόνο σε επισφαλείς και κακοπληρωμένες θέσεις εξαρτημένης εργασίας. Αυτά τα επιστημονικά πεδία θα ξαναγίνουν αποκλειστικό προνόμιο των παιδιών της αστικής τάξης και θα υποβαθμιστούν και ποιοτικά. Παράλληλα, η μαζική προλεταριοποίηση των μικρών επαγγελματιών, η απαξίωση των πτυχίων και η πλήρης ασυδοσία των μεγάλων εταιριών θα επιφέρει σκληρά χτυπήματα και σε όλους τους μισθωτούς που απασχολούνται σε αυτούς τους τομείς (δικηγόρους, μηχανικούς κλπ.). Η επίθεση από τις εταιρίες και τα νέα καρτέλ εναντίον τους θα ακολουθήσει το μοντέλο που εφάρμοσαν οι μεγάλες εμπορικές αλυσίδες κατά των εμποροϋπαλλήλων: εξευτελιστικές αμοιβές, ελαστικά ωράρια, εντατικοποίηση κλπ., δηλαδή πλήρης απαξίωση της ειδικευμένης εργατικής δύναμης ειδικά των νέων επιστημόνων και όχι βέβαια «ευκαιρίες» για αυτούς.

Με το «άνοιγμα των κλειστών επαγγελματιών», οι τάξεις του προλεταριάτου θα πυκνώσουν από πολλές χιλιάδες κατεστραμμένους μικρούς επαγγελματίες. Η οικονομική και ιδιαίτερα η πολιτική κρίση του ελληνικού καπιταλισμού θα οξυνθούν, καθώς τα διάφορα μικροαστικά στρώματα ήταν ανέκαθεν αναπόσπαστο στοιχείο του «μπλοκ εξουσίας» που είχε ανάγκη να οικοδομήσει η αστική τάξη. Σήμερα, το πλήρες σάπισμα του καπιταλισμού την οδηγεί στην ισοπέδωση των πρώην συμμάχων της. Οι μικροί επαγγελματίες δεν πρέπει να έχουν την παραμικρή εμπιστοσύνη στις ηγεσίες τους, που είναι ακόμα πιο ξεπουλημένες από την γραφειοκρατία των εργατικών συνδικάτων και ανίκανες να διεξάγουν οποιοδήποτε αγώνα (το μόνο που ζητιανεύουν από την κυβέρνηση είναι μικρές βελτιώσεις στα νομοσχέδια). Πρέπει να αντιληφθούν ότι οι μόνοι πραγματικοί τους σύμμαχοι είναι οι εργαζόμενοι. Είναι καθήκον του εργατικού κινήματος να στηρίξει χωρίς επιφυλάξεις και προκαταλήψεις τα αιτήματα και τον δίκαιο αγώνα των μικρών επαγγελματιών. Η οικοδόμηση στέρεων αγωνιστικών δεσμών και συμμαχιών με τα στρώματα αυτά μπορεί να είναι το κλειδί για τις εξελίξεις και την ανατροπή της χούντας κυβέρνησης-τρόικας.

■ Πάννης Χαλάς

επίκαιρα...

«Ασκήσεις Καταστολής Πλήθους»

Σύμφωνα με καταγγελίες φαντάρων της 71ης Αερομεταφερόμενης Ταξιαρχίας ΠΟΝΤΟΣ, που έγιναν γνωστές από το Δίκτυο Ελεύθερων Φαντάρων Σπάρτακος, στις 3 και 4 Φεβρουαρίου πραγματοποιήθηκαν στην περιοχή Κορομηλά «Ασκήσεις Καταστολής Πλήθους», υπό την επίβλεψη της πολιτικής και στρατιωτικής ηγεσίας του στρατού. Όπως καταγγέλλουν φαντάροι που εκπαιδεύονται στο Σχολείο Προκεχωρημένης Εκπαίδευσης Μαχητή (ΣΠΕΜ), η άσκηση έγινε σε χώρο ειδικά διαμορφωμένο για την ανάγκη προσομοίωσης μιας κατασταλτικής επιχείρησης σε αστικό περιβάλλον. Στην επιχείρηση συμμετείχε όλη η δύναμη του 596 Τάγματος Αργυρούπολης και σχεδόν 140 φαντάροι του ΣΠΕΜ. Πρόκειται για προσομοίωση των κοινωνικών και ταξικών συγκρούσεων που ξεσπούν όλο και πιο συχνά στα αστικά κέντρα, λόγω της φτώχειας και της εξαθλίωσης (δυναμικές διαδηλώσεις, οδοφράγματα, καταλήψεις κτιρίων κ.). Επαγγελματίες Οπλίτες, ντυμένοι ως άνδρες των ΜΑΤ με όλο τον εξοπλισμό (επιγονατίδες, γκλομπ, ασπίδες, κράνη, μάσκες, χημικά, χειροβομβίδες κρότου λάμψης κλπ.) τοποθετούνται απέναντι σε φαντάρους που καλούνται να παραστήσουν τους εξαγριωμένους διαδηλωτές. Για να είναι μάλιστα «πειστικοί», οι φαντάροι είχαν διαταχθεί να μείνουν αξύριστοι! Οι Επαγγελματίες Οπλίτες έφεραν διακριτικά της Βαλκανικής Ταξιαρχίας της Δύναμης Ταχείας Επέμβασης, γνωστής και ως Ταξιαρχία της Νοτιοανατολικής Ευρώπης (SEEBRIE), η οποία έχει και διεθνείς υποχρεώσεις. Εκπαιδεύεται, αξιολογείται και διαθέτει τμήματα στη Δύναμη Άμεσης Αντίδρασης του ΝΑΤΟ (NRF-NATO Response Force). Σε περίπτωση στρατιωτικής εμπλοκής του ΝΑΤΟ, η ελληνική συμμετοχή θα γίνει με την 71η Ταξιαρχία, γι' αυτό και η εκπαίδευση είναι ιδιαίτερα σκληρή και τα ατυχήματα συνεχή. Το Δίκτυο Σπάρτακος καλεί τους φαντάρους «να βγουν στην Αναφορά, να αρνηθούν τα σώματα τους να αποτελέσουν πεδίο άσκησης μεθόδων και τακτικών για την καταστολή των κοινωνικών κινημάτων... δεν πρέπει να επιτρέψουν η υποχρεωτική στράτευση να μετατραπεί σε υποχρεωτική συμμετοχή στην προετοιμασία των νέων ιμπεριαλιστικών αποστολών».

Φακελώνουν τα πάντα!

Στις 11/1 κατατέθηκε στη Βουλή νομοσχέδιο για τη διατήρηση δεδομένων στις ηλεκτρονικές επικοινωνίες, που ουσιαστικά καταργεί θεμελιώδη δικαιώματα και ελευθερίες, ιδιαίτερα το σεβασμό της ιδιωτικής ζωής, του «πληροφοριακού αυτοκαθορισμού» και του συνέρχεται. Η δικαιολογία δεν είναι άλλη από τη «στάθμιση» των ανωτέρω δικαιωμάτων με τη «μάχη κατά της τρομοκρατίας και του οργανωμένου εγκλήματος».

Το ν/σ προβλέπει καθολική καταγραφή και αποθήκευση προσωπικών δεδομένων στο σύνολο των ηλεκτρονικών επικοινωνιών (κινητή και σταθερή τηλεφωνία, διαδίκτυο). Η αποθήκευση θα διαρκεί ένα έτος. Ευθύνη για την καταγραφή και αποθήκευση θα έχουν οι εταιρείες παροχής υπηρεσιών ηλεκτρονικών επικοινωνιών και οι κρατικές αρχές θα αποκτούν πρόσβαση στα δεδομένα με μια απλή εφαρμογή της διαδικασίας άρσης του απορρήτου των επικοινωνιών, δηλ. πανεύκολα (αρκεί να το αποφασίσει η διεύθυνση κρατικής ασφάλειας). Επιπλέον, η εγκατάσταση και λειτουργία συστημάτων βιντεο-επιτήρησης σε δημόσιους χώρους επιτρέπεται πλέον και καλύπτει, μεταξύ άλλων, «την αποτροπή και καταστολή εγκλημάτων που συνιστούν επιβουλή της δημόσιας τάξης, εγκλημάτων κατά της ασφάλειας των συλλογικών και κατά της ιδιοκτησίας» (δηλαδή ακόμα πχ. και μια απεργία στις συλλογικές μπορεί να θεωρηθεί έγκλημα). Ως δημόσιοι νοούνται όλοι οι κοινόχρηστοι και ελεύθεροι χώροι. Το νομοσχέδιο αποτελεί ενσωμάτωση της Κοινοτικής Οδηγίας 2006/24/ΕΚ, που εκδόθηκε από την ΕΕ μετά τις επιθέσεις στο σιδηροδρομικό σταθμό της Μαδρίτης. Η οδηγία αποτελεί κορυφή των πολιτικών της ΕΕ για την «ασφάλεια». Ήδη στη Γερμανία το Συνταγματικό Δικαστήριο έχει κηρύξει ως αντισυνταγματικές βασικές διατάξεις του νόμου, που την ενσωμάτωσε στο γερμανικό δίκαιο.

ΟΛΟΙ ΣΤΗ ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΙΣ 23 ΦΛΕΒΑΡΗ

Στις 23/2 θα πραγματοποιηθεί τελικά η Γενική Απεργία σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα. Η ημερομηνία καθορίστηκε από την Εκτελεστική Επιτροπή της ΓΣΕΕ, που συνεδρίασε στις 24/1, ενώ είχε ήδη αποφασιστεί 24ωρη απεργία από την ΑΔΕΔΥ στον δημόσιο τομέα στις 10/2, ημερομηνία που τελικά άλλαξε για να συμπέσει με την απεργία της ΓΣΕΕ.

Δεν είναι η πρώτη φορά που η γραφειοκρατία στις δύο συνδικαλιστικές οργανώσεις δημιουργεί προβλήματα συντονισμού και ενότητας στις απεργιακές κινητοποιήσεις μεταξύ δημόσιου και ιδιωτικού τομέα. Με ευθύνη των παρατάξεων κύρια της ΠΑΣΚΕ αλλά και της ΔΑΚΕ, οι αποφάσεις για τις απεργιακές κινητοποιήσεις παίρνονται ξεχωριστά και σε διαφορετικές ημερομηνίες. Είναι τραγελαφικό η ΓΣΕΕ να ισχυρίζεται ότι εντείνει «τον αγώνα συντονισμού και δράσης, τις κινητοποιήσεις σε πανευρωπαϊκό επίπεδο, για την απόκρουση των νεοφιλελεύθερων και συντηρητικών πολιτικών των ευρωπαϊκών ηγετών», όταν δεν μπορεί -ή μάλλον δε θέλει- να συντονιστεί με την ΑΔΕΔΥ.

Οι γραφειοκράτες παριστάνουν ότι «εκπροσωπούν» τους εργαζόμενους οι μεν στον ιδιωτικό οι δε στον δημόσιο τομέα, αλλά καμιά σημασία δεν έχει γι' αυτούς ότι τα προβλήματα των εργαζομένων, τα χτυπήματα από τα αλλεπάλληλα μνημόνια της Τρόικας και της κατοχικής κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ είναι κοινά για όλους τους εργαζόμενους.

Αυτή η συμπεριφορά της γραφειοκρατίας συμπληρώνεται από την αποκάλυπτα φιλοκυβερνητική πολιτική της ΠΑΣΚΕ του Παναγόπουλου, που «συνεχίζει τον αγώνα ενάντια στις εκβιαστικές και αντεργατικές απαιτήσεις της τρόικας των τοκογλύφων δανειστών», θεωρώντας την κυβέρνηση απλό αποδέκτη και όχι συνεργό αυτής της πολιτικής. Η πρότασή της είναι «η υιοθέτηση μιας αναπτυξιακής πολιτικής τόνωσης των μισθών και της πραγματικής οικονομίας», που μέσα σε συνθήκες κρίσης του καπιταλισμού είναι ουτοπία και καλλιέργει μόνο τις χειρότερες αυταπάτες για να επιβάλει την υποταγή και την παθητικότητα. Τέλος, η ανύπαρκτη από μεριάς τους οργάνωση της απεργίας (τις απεργίες απλώς τις κηρύσσουν), αποτελεί ένα μείγμα προδοσίας και πλήρους ανικανότητας να ανταποκριθούν στο ελάχιστο στις σημερινές ανάγκες της πάλης των εργαζομένων.

Όλοι οι εργαζόμενοι δεχόμαστε μια βάρβαρη επίθεση στο βιοτικό επίπεδο και στα στάνταρντ ζωής, με την ψήφισή και εφαρμογή από τους καπιταλιστές του νόμου για τις ειδικές επιχειρησιακές συμβάσεις στον ιδιωτικό τομέα, την κατάργηση στις ΔΕΚΟ των συλλογικών συμβάσεων, το νέο μισθολόγιο που θα επιφέρει νέες και μεγαλύτερες μειώσεις μισθών στο δημόσιο, τη φορομπηξία, την ιδιωτικοποίηση των ΔΕΚΟ και την κατακόρυφη αύξηση των τιμών των υπηρεσιών αυτών, την ιδιωτικοποίηση της υγείας και της παιδείας. Η ανεργία καλπάζει μαζί με την φτωχοποίηση μεγάλων κομματιών της εργατικής τάξης.

Το ασφαλιστικό σύστημα, με σειρά ταμείων «στο κόκκινο», απειλείται με κατάρρευση, με τις «αναλογιστικές» μελέτες να μαγειρεύονται για να αναδείξουν την χρεοκοπία των επικουρικών ταμείων και με νέο αντιασφαλιστικό νόμο προ των πυλών.

Αυτή η κατάσταση δεν έχει τέλος για τους εργαζόμενους. Η επιμήκυνση της αποπληρωμής του χρέους που ετοιμάζεται, σημαίνει ομολογία της αποτυχίας των μνημονίων αλλά και ένα βήμα πιο κοντά στην ελεγχόμενη χρεοκοπία. Σημαίνει απαντωτά μνημόνια διαρκείας και επιθέσεις ακόμα σκληρότερες από τις μέχρι τώρα.

Μπροστά σ' αυτή την κατάσταση, πρέπει να ανασυγκροτήσουμε τις δυνάμεις μας και να αγωνιστούμε για την ίδια την επιβίωσή μας. Δεν έχουμε να περιμένουμε τίποτα από την άθλια συνδικαλιστική γραφειοκρατία, που ούτε θέλει αλλά ούτε και μπορεί να ανταποκριθεί στις σημερινές ανάγκες των αγώνων των εργαζομένων. Η απεργία στις 23 Φλεβάρη είναι μια ευκαιρία να δείξουμε μαζί τη δύναμή μας, να συνεχίσουμε την ανοδική πορεία των κινητοποιήσεων την τελευταία περίοδο, που είχε σαν κορυφαίες στιγμές τις απεργίες στις 5 Μάη και τις 15 Δεκέμβρη. Αυτό είναι ιδιαίτερα σημαντικό, καθώς σειρά κλάδων είναι σε κινητοποιήσεις (απεργία στα μέσα μαζικής μεταφοράς, γιατροί, μικρές ή μεγαλύτερες αντιστάσεις στον ιδιωτικό τομέα ενάντια στις απολύσεις και τις μειώσεις μισθών, πιθανό ξέσπασμα νέων αγροτικών κινητοποιήσεων), αλλά και οι 300 μετανάστες ερ-

γάτες, που κάνουν απεργία πείνας και δίνουν μια ηρωική μάχη για τη νομιμοποίησή τους και για ίσα δικαιώματα.

Αγωνιστές, σωματεία, παρατάξεις, που πιστεύουν στις δυνάμεις των εργαζομένων και τις δυνατότητες που ανοίγονται, πρέπει να ριχτούν στη μάχη της οργάνωσης της απεργίας.

Η Αντεπίθεση των Εργαζομένων, με βάση την ενότητα μέσα στους αγώνες, μ' ένα αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα που ξεκινά από τους απαραίτητους όρους για την επιβίωση της εργατικής τάξης και της ελληνικής κοινωνίας, με αιτήματα:

- τη διαγραφή του δημόσιου χρέους,
- την εθνικοποίηση των ΔΕΚΟ, τραπεζών και των τομέων-κλειδιών της οικονομίας και τη λειτουργία τους κάτω από εργατικό έλεγχο,
- 1.400 ευρώ βασικό μισθό - υπεράσπιση των συλλογικών συμβάσεων,
- την απαγόρευση των απολύσεων και τη μείωση των ωρών δουλειάς για να έχουν όλοι δουλειά,
- επίδομα ανεργίας χωρίς προϋποθέσεις και για όλο το διάστημα της ανεργίας ίσο με το βασικό μισθό,
- νομιμοποίηση όλων των μεταναστών, καλεί τους συναδέλφους σε κάθε χώρο δουλειάς να δημιουργήσουμε επιτροπές αγώνα και απεργιακές φρουρές για την οργάνωση της απεργίας, να προετοιμάσουμε επίμονα και μεθοδικά μια πολιτική απεργία διαρκείας, ώστε να ξεμπερδέουμε μ' αυτή την κυβέρνηση, με την Τρόικα και την πολιτική τους.

Δημόσιες Συγκοινωνίες, φτηνές για όλους

Να τσακίσουμε την απεργοσπαστική χούντα κυβέρνησης, ΜΜΕ, δικαστηρίων

Η κυβέρνηση μετά τη διάλυση του ΟΣΕ και την καταπάτηση όλων των δικαιωμάτων των εργαζομένων, έχει εξαπολύσει σκληρή επίθεση στις αστικές συγκοινωνίες της Αθήνας, στήνοντας το γνωστό σκηνικό: συκοφάντηση των εργαζομένων για δήθεν υψηλούς μισθούς, καταχρήσεις, πλασματικές υπερωρίες, κακές προσφερόμενες υπηρεσίες, υψηλά επιδόματα... Πάντα με πολύτιμο συνεργάτη και αναμεταδότη τα ΜΜΕ και αργυρώνητους δημοσιογράφους.

Αυτοί οι συκοφάντες και υπηρέτες συμφερόντων ξέρουν ότι η αλήθεια είναι εντελώς διαφορετική - αλλά ο στόχος τους δεν είναι να «εξυγιάνουν» τις αστικές συγκοινωνίες. Είναι να τσακίσουν την αντίσταση των εργαζομένων, ώστε σταδιακά να τις ιδιωτικοποιήσουν, να επιφέρουν ένα σοβαρό χτύπημα στις κατακτήσεις των εργαζομένων τους -και κατ' επέκταση σ' όλους μας- και να χτυπήσουν τα συνδικάτα του κλάδου, που είναι από τα ισχυρότερα του συνδικαλιστικού κινήματος.

Αν το σχέδιο της κυβέρνησης πετύχει, δε θα ζημιωθούν μόνο οι εργαζόμενοι στις συγκοινωνίες, αλλά όλοι όσοι χρησιμοποιούν τα μέσα μαζικής μεταφοράς. **Ήδη η τιμή του εισιτηρίου αυξήθηκε 40% από την 1η Φλεβάρη και είναι απολύτως βέβαιο ότι σύντομα θα αυξηθεί ακόμη περισσότερο.** Οι προσφερόμενες υπηρεσίες θα χειροτερεύσουν κατά πολύ και σε πολλές περιοχές θα κοπούν δρομολόγια, όπως ήδη έγινε στο σιδηρόδρομο. Οι μισθοί, οι κατακτήσεις, συνολικά το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων που είτε θα παραμείνουν στις συγκοινωνίες είτε θα μεταταγούν, θα πέσει σοβαρά και απότομα. Τέλος, η απειλή της απόλυσής τους είναι πραγματική και βρίσκεται ήδη προ των πυλών.

Τα συνδικάτα στις αστικές συγκοινωνίες απάντησαν το προηγούμενο διάστημα (αρχές Νοέμβρη ως και τέλη Γενάρη) με επαναλαμβανόμενες 4ωρες στάσεις εργασίας όσο και με 24ωρες απεργίες. Στη συνέχεια, οι συνδικαλιστικές ηγεσίες έβαλαν τους εργαζομένους και τις κινητοποιήσεις «στον

πάγο», πηγαίνοντας στο «διάλογο» με το υπουργείο Μεταφορών. Η παγίδα ήταν στημένη. Την εβδομάδα αναστολής των κινητοποιήσεων, η κυβέρνηση έφερε εσπευσμένα το νομοσχέδιο στη Βουλή με τη μορφή του κατεπείγοντος - και πολύ σύντομα θα προσπαθήσει να το περάσει.

Μετά απ' αυτές τις εξελίξεις, κηρύχθηκαν νέες στάσεις εργασίας, 24ωρες και στη συνέχεια 48ωρες απεργίες. Η διοίκηση της Αττικό Μετρό προσέφυγε για να κηρυχτεί παράνομη η απεργία στις 1/2 - και βέβαια η αστική «δικαιοσύνη» της έκανε τη χάρη. Όμως οι εργαζόμενοι στο Μετρό δεν κάμφθηκαν, πραγματοποίησαν την απεργία κανονικά (η απεργία στις 13/1 είχε επίσης κηρυχτεί παράνομη αλλά έγινε), αφήνοντας την απόφαση και το λυσσασμένο σκυλολόι των ΜΜΕ και των αστών πολιτικών, με περιφρούρηση από τις πρώτες πρωινές ώρες. Ο εισαγγελέας άσκησε ποινικές δίωξεις σε συνδικαλιστές για τη διεξαγωγή της απεργίας, για να τρομοκρατήσει και να τσακίσει τους απεργούς.

Η περήφανη στάση των απεργών ανοίγει δρόμους για όλα τα σωματεία και τους εργαζόμενους, για να τσακίσουμε έμπρακτα τη δικαστική και αστυνομική χούντα, που αφεντικά, κυβέρνηση και Τρόικα επιστρατεύουν ενάντια σε κάθε απεργία (πχ. ναυτεργάτες) όταν προσπαθεί ν' αμφισβητήσει τους εκβιασμούς τους, το «μονόδρομο» της ήττας και της υποταγής.

Η απάντηση του εργατικού κινήματος στην πολιτική κυβέρνησης και Τρόικα πρέπει να είναι το ίδιο -κι ακόμα περισσότερο- σκληρή και διαρκής. Με απεργίες και καταλήψεις διαρκείας, με μαζική συμμετοχή, με απεργιακά ταμεία και επιτροπές συμπαράστασης γερά οργανωμένα «από τα κάτω», μπορούμε να τους σταματήσουμε. Ανυπακοή Παντού, κανείς να μην πληρώνει εισιτήριο, μέχρι να παρθούν πίσω τα νέα χαράτσια και τα βάρβαρα σχέδια για τις συγκοινωνίες. Ο οδηγός των πράξεών μας πρέπει να είναι ένας και μοναδικός: Νόμος είναι το δίκιο του εργάτη, του απεργού, του άνεργου και του μετανάστη.

Νίκη στην Απεργία Πείνας των Μεταναστών Κάτω τα χέρια από το άσυλο

Την Κυριακή 23 Ιανουαρίου έφτασαν στο λιμάνι του Πειραιά 250 μετανάστες εργάτες από την Κρήτη για να ξεκινήσουν πανελλαδική απεργία πείνας από το κτίριο της Νομικής. Την ίδια μέρα, ακόμα 50 μετανάστες φτάνουν στο Εργατικό Κέντρο Θεσσαλονίκης, θέλοντας να δείξουν σε όλη την κοινωνία ότι είναι εργάτες, αδέρφια μας - και όχι οι κατατρεγμένοι και ξυπόλυτοι κακομοιρηδες όπως θέλει να τους εμφανίζει ο συρφετός του συστήματος. Τα αιτήματα τους κοινά. **Νομιμοποίηση όλων των μεταναστών που ζουν και δουλεύουν στην Ελλάδα χωρίς χαρτιά και χωρίς δικαιώματα.**

Οι συνάδελφοί μας μετανάστες εργάτες παρακινημένοι από το μεγάλο μαχητικό και αγωνιστικό απεργιακό κίνημα του 2010 που συγκλόνισε τη χώρα μας, αλλά και με το βλέμμα τους στραμμένο στην Τυνησία, την Αλγερία, την Αίγυπτο και όλο τον αραβικό κόσμο, είναι έτοιμοι να θυσιάσουν τη ζωή τους για να κερδίσουν τη νομιμοποίησή τους, να αποτρέψουν τον αποκλεισμό τους από την ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, τη μαύρη και ανασφάλιστη εργασία, την υπερεκμετάλλευση, την εξαθλίωση και την ανεργία - και από την άλλη το συνεχές κυνηγητό της αστυνομίας, τους καθημερινούς ξυλοδαρμούς στα τμήματα, τα πογκρόμ και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Η κυβέρνηση και οι μηχανισμοί της, βλέποντας τη μαχητικότητα τους και την περίπτωση μιας χειροπιαστής νίκης, αντέδρασαν λυσσαλέα. Είχαν επίσης στόχο να στρέψουν την προσοχή μακριά από τη συγκάλυψη των σκανδάλων της Siemens και ν' ανοίξουν αιφνιδιαστικά το θέμα του ασύλου, προετοιμάζοντας χτυπήματα στο φοιτητικό κίνημα. Γι' αυτό συσπείρωσαν το μαύρο φασισταριό των ΜΜΕ, τη ΝΔ και το ΛΑΟΣ σε μια πρωτοφανή εκστρατεία καταστολής και μίσους. Σ' αυτό συνέβαλε και ο τρόμος τους ότι οι λαϊκές επαναστάσεις σε Τυνησία και Αίγυπτο θα μπορούσαν να ανάψουν την φλόγα μιας κοινωνικής έκρηξης, μιας εξέγερσης και στην Ελλάδα, όπου γνωρίζουν πολύ καλά ότι έχουν δημιουργήσει μια

κατάσταση αφόρητη για τους εργαζόμενους και τη νεολαία.

Στις 27/1, το άθλιο πρυτανικό συμβούλιο του πανεπιστημίου της Αθήνας **κατάργησε το άσυλο** και έδωσε τη δυνατότητα στη δοσίλογη κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ να εισβάλει με τα ΜΑΤ και τα ΕΚΑΜ στη Νομική και να εκδιώξει τους μετανάστες απεργούς πείνας για να σταματήσει τον ηρωικό αγώνα τους. Ένα άσυλο που κατακτήθηκε από εργατικούς, φοιτητικούς και μαθητικούς αγώνες και όχι από νεοφιλελεύθερους καθηγητές των πανεπιστημίων, για να προστατεύονται οι προοδευτικές και επαναστατικές ιδέες του εργατικού κινήματος, για να προστατεύεται κάθε αγώνας από την αστυνομία, για να βρισκουν άσυλο **όλοι οι κυνηγημένοι και**

κατατρεγμένοι αυτής της κοινωνίας, τα πιο αδύναμα κομμάτια όπως οι μετανάστες.

Η απεργία πείνας συνεχίζεται στην Αθήνα από κτίριο στη συμβολή Πατησίων και Ηπείρου και στη Θεσσαλονίκη από το κτίριο του Εργατικού Κέντρου. Παράλληλα λειτουργούν συνέλευσεις και επιτροπές αλληλεγγύης για την υποστήριξη των απεργών. Στην Αθήνα, οι συνθήκες στο κτίριο είναι άθλιες και υπάρχει κίνδυνος σύντομα η υγεία των απεργών να χειροτερεύσει αισθητά, όσο οι μέρες περνούν και βρισκόμαστε στην καρδιά του χειμώνα. Η κυβέρνηση τους έχει δώσει διορία που εκπνέει το Σάββατο 12/2, οπότε κινδυνεύουν πάλι να βρεθούν αντιμέτωποι με νέα επιχείρηση καταστολής. Την ώρα που η ΕΠ πάει στο τυπογραφείο, το κτίριο του Πολυτεχνείου στην Πατησίων, σε απόσταση αναπνοής από το χώρο που γίνεται η απεργία πείνας, είναι ζωσμένο από ΜΑΤ.

Όλο το κίνημα πρέπει να σταθεί αποφασιστικά στο πλευρό των μεταναστών απεργών πείνας, να τους υπερασπίσει από την αστυνομική βία, να διεκδικήσει την άμεση νομιμοποίησή τους. Η νίκη τους θα είναι νίκη όλων των εργαζομένων.

Νεογάλ: Η πρώτη Ειδική Επιχειρησιακή Συλλογική Σύμβαση

Στις 29 Δεκεμβρίου, δώδεκα μέρες μετά τη δημοσίευση του ν.3899/10, η γαλακτοβιομηχανία Δράμας ΝΕΟΓΑΛ Α.Ε. προχώρησε στην υπογραφή ειδικής επιχειρησιακής σύμβασης, που προέβλεπε μείωση των αποδοχών των εργαζομένων κατά 9% για την επόμενη διετία. Η σύμβαση, που κατατέθηκε για γνωμοδότηση στο Σώμα Επιθεωρητών Εργασίας (ΣΕΠΕ), τέθηκε σε ισχύ από την 1η Ιανουαρίου και όπως επιβάλλει ο νόμος υποβλήθηκε ταυτόχρονα ειδική αιτιολογική έκθεση, όπου ως κύριο επιχείρημα προβαλλόταν η διατήρηση της ανταγωνιστικότητας της βιομηχανίας.

Η δημοσιοποίηση της σύμβασης προκάλεσε πολλές αντιδράσεις συνδικαλιστικών και πολιτικών οργανώσεων. Στη συνέχεια το ΣΕΠΕ και συγκεκριμένα το Συμβούλιο Κοινωνικού Ελέγχου Επιθεώρησης Εργασίας έκρινε ότι η αιτιολογική έκθεση δεν στοιχειοθετεί την ύπαρξη επιτακτικής ανάγκης μείωσης του εργατικού κόστους. Δηλαδή γνωμοδότησε αρνητικά. Ακολούθως, η υπουργός Εργασίας Λούκα Κατσέλη υπερασπίστηκε το δικαίωμα της ΝΕΟΓΑΛ, αλλά και κάθε επιχείρησης, να προχωρά σε επιχειρησιακές συμβάσεις, στο όνομα της ανταγωνιστικότητας, ακόμη και για προληπτικούς λόγους.

Τελικά, στις 21 Ιανουαρίου η ΝΕΟΓΑΛ πήρε πίσω τη σύμβαση και ταυτόχρονα υπέγραψε νέα διετή ειδική επιχειρησιακή σύμβαση, που αυτή τη φορά δεν προβλέπει μειώσεις μισθών. Ο διευθύνων σύμβουλος της εταιρίας Χριστόφορος Σεβαστίδης δήλωσε: «Η εταιρία δεν ήθελε σε καμία περίπτωση να ταυτιστεί με τη μείωση μισθών... κακώς ενοχοποιήθηκε γι' αυτή, παραβλέποντας το ότι η αρχική σύμβαση περιλάμβανε σημαντικές διασφαλίσεις για τους εργαζόμενους, όπως η διατήρηση των θέσεων εργασίας». Επεσήμανε ότι η εταιρία θα είναι όντως κερδοφόρα το 2010 και ότι η μείωση μισθών θα γινόταν για να προλάβουν μια πιθανή πτώση της ανταγωνιστικότητάς της.

Με τη σύμβαση αυτή ασχολήθηκε και το κλιμάκιο της Τρόικας που βρισκόταν εκείνες τις μέρες στην Ελλάδα και επισκέφτηκε την έδρα της εταιρίας για να διαπιστώσει τις αιτίες της ανάκλησης της πρώτης σύμβασης.

Μερικά πρώτα συμπεράσματα

Οι ειδικές επιχειρησιακές συλλογικές συμβάσεις (ΕΕΣΣΕ), που καθιερώνει ο ν.3899, δεν είναι ένα ακόμη είδος ΣΣΕ, που γίνεται σε εξαιρετικά ειδικές συνθήκες και έχει σαν σκοπό τη

διασφάλιση των θέσεων εργασίας. Οι ΕΕΣΣΕ, σύμφωνα με τους εργοδότες, την αρμόδια υπουργό, την Τρόικα κλπ. μπορούν να γίνουν για λόγους αύξησης ή προστασίας της ανταγωνιστικότητας της επιχείρησης, ακόμη και προληπτικά, ακόμη και αν η εταιρεία εμφανίζει κέρδη. Δηλαδή οι ΕΕΣΣΕ, στο όνομα της ανταγωνιστικότητας και με τον εκβιασμό της απόλυσης ή του κλεισίματος της επιχείρησης, θα οδηγούν σε μειώσεις μισθών και άλλων δικαιωμάτων. Επίσης, καμία ασφαλιστική δικλείδα δεν υπάρχει, όπως υποσχόταν η κυβέρνηση, σε σχέση με τον κίνδυνο κατάχρησης των ΕΕΣΣΕ από την πλευρά της εργοδοσίας. Η Επιθεώρηση Εργασίας μόνο γνωμοδοτεί και δεν μπορεί να κάνει τίποτε άλλο.

Οι εργοδότες, η κυβέρνηση και η Τρόικα χρησιμοποιούν τις ΕΕΣΣΕ και τον ν.3899 για να σώσουν τα κέρδη και τις επιχειρήσεις, πετσοκόβοντας ή καταργώντας δικαιώματα και κάθε στοιχειώδη προστασία των εργαζομένων. Υπέρτατος τοποτηρητής αυτής της προσπάθειας είναι η ίδια η Τρόικα, που θέλει να έχει τον απόλυτο έλεγχο για την πλήρη κατάργηση όλων των «αγκυλώσεων» στην αγορά εργασίας, δηλαδή των όποιων δικαιωμάτων και κατακτήσεων των εργαζομένων.

Όσον αφορά τη στάση και τις προτάσεις της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας: όλοι διαφώνησαν με την ΕΕΣΣΕ στη ΝΕΟΓΑΛ, εξέφρασαν δισταγμούς και αντιρρήσεις, την καθολική ή μερική απόρριψη αυτών των συμβάσεων και του ίδιου του ν.3899. Όλοι πρότειναν την ανάκλησή της. Γενικότερα, προτείνουν περίπου το ίδιο: να μην υπογράψει κανένα Σωματείο τέτοιες συμβάσεις. Αυτό είναι γενικά σωστό, μένει όμως μια πρόταση χωρίς περιεχόμενο, γιατί κανένας τους δεν προετοιμάζει πραγματικά τους εργαζόμενους για τις μάχες που πρέπει να δοθούν. Γιατί οι ΕΕΣΣΕ, για να παρακαμφθούν οι αντιστάσεις των σωματείων, θα υπογράφονται από σωματεία-σφραγίδες ή εργοδοτικά. Αν δεν υπάρχουν τέτοια ή αν οι εργαζόμενοι και τα σωματεία δεν υποκύπτουν στους εκβιασμούς, τότε οι εργοδότες απλά θα προσφεύγουν στη Διαιτησία.

Μοναδικός φραγμός στις ΕΕΣΣΕ και τις ορέξεις εργοδοτών, κυβέρνησης και Τρόικας είναι οι δυναμικές, αποφασιστικές κινητοποιήσεις των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Η υποψία μιας τέτοιας δυναμικής είναι που οδήγησε στην ανάκληση της σύμβασης και στη ΝΕΟΓΑΛ.

Ο Συντονισμός Πρωτοβάθμιων Σωματείων και η πολιτική της Άκρας Αριστεράς

■ Σταύρος Σκεύος

Εδώ και τρία περίπου χρόνια, από την περίοδο του αγώνα ενάντια στον αντισοσιαλιστικό νόμο Πετραλιά, έχει δημιουργηθεί ο Συντονισμός Πρωτοβάθμιων Σωματείων Δημόσιου και Ιδιωτικού Τομέα, κύρια σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη. Η συζήτηση για την ανάγκη αλλά και τα πολλά προβλήματα του, για το ρόλο της Άκρας Αριστεράς μέσα σ' αυτόν (ιδιαίτερα δυνάμεων της ΑΝΤΑΡΣΥΑ), είναι χρήσιμη για τον εξοπλισμό των αγωνιστών μ' ένα αποτελεσματικό σχέδιο επέμβασης στο συνδικαλιστικό κίνημα.

Ιστορικά, η μορφή του συντονισμού σωματείων έχει χρησιμοποιηθεί ξανά και μάλιστα με επιτυχία, ιδιαίτερα με την «Κίνηση των 115 συνεργαζόμενων εργατοϋπαλληλικών οργανώσεων» τη δεκαετία του '60, που είχε μια καθοριστική συμβολή στην εξωθεσμική ανασυγκρότηση/ανασύνθεση του ελληνικού συνδικαλιστικού και εργατικού κινήματος εκείνη την περίοδο.

Σήμερα, η ανάγκη ενός τέτοιου συντονισμού είναι αυτονόητη και επιτακτική για πολλούς λόγους, όπως:

- Η αντιμετώπιση της καπιταλιστικής κρίσης και της βάρβαρης επίθεσης κεφαλαίου, κυβερνήσεων, ΕΕ και ΔΝΤ.

- Η αντιμετώπιση του καρκίνου της αστικοποιημένης συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, που απειλεί ακόμα και να διαλύσει τα ίδια τα συνδικάτα ως μορφές αυτοοργάνωσης της εργατικής τάξης.

- Η όσο το δυνατόν καλύτερη οργάνωση, ενότητα και συντονισμός όλων των αντιστάσεων, η δημιουργία και κυρίως η σταθεροποίηση μιας νέας ταξικής συνειδητοποίησης, αγωνιστικών και ριζοσπαστικών εμπειριών των εργαζομένων.

Οι δυνατότητες σ' αυτή την κατεύθυνση είναι μεγάλες, όπως δείχνουν και οι δύο πιο σημαντικές πτυχές της δράσης του Συντονισμού (αν και κάθε άλλο παρά τις πιστώνεται αποκλειστικά αυτός). Πρώτο, ο ρόλος που έπαιξε στην ανάπτυξη του κινήματος ενάντια στο σύγχρονο δολοφόριο μετά τη δολοφονική επίθεση στην Κωνσταντίνα Κούνεβα, όπου αποτέλεσε μια «ομπρέλα» για την κινητοποίηση πολλών σωματείων και εργαζομένων. Δεύτερο, τα χαρακτηριστικά που έχουν πλέον πάρει οι απεργιακές συγκεντρώσεις στο Μουσείο, όπου πάρα πολλά σωματεία και δεκάδες χιλιάδες κόσμος εκφράζουν έμπρακτα τη μαχητική τους διάθεση, τη ρήξη τους ή τουλάχιστον τις αποστάσεις που παίρ-

νουν από την αθλιότητα της ηγεσίας των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ. Παράλληλα, αγωνιστές του Συντονισμού είναι τακτικά παρόντες (τουλάχιστον ένα κομμάτι τους) στην υποστήριξη σωματείων και εργαζομένων ενάντια σε απολύσεις, στην περιφρούρηση απεργιών κλπ., ενισχύοντας έμπρακτα τους αγώνες.

Εμπόδια, Αδυναμίες, Λάθη

Όλα αυτά όμως δημιουργούν και μεγάλες ευθύνες, κάνοντας ακόμα πιο αναγκαίο το ξεκαθάρισμα των λαθών της Άκρας Αριστεράς στο συνδικαλιστικό κίνημα, όπως αποτυπώνονται μέσα από τον Συντονισμό.

Οι δυσκολίες της ανασυγκρότησης/ανασύνθεσης του συνδικαλιστικού κινήματος είναι βέβαια πολλές, παρά τις θετικές εξελίξεις των τελευταίων χρόνων. Μεγάλα κομμάτια της εργατικής τάξης έχουν για δεκαετίες διαπαιδαγωγηθεί από τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, πράγμα που έχει επηρεάσει αρνητικά και τις νεότερες γενιές. Τα νέα σωματεία, παρά τις επιτυχίες και τη μαχητικότητά τους, δεν παύουν να είναι λίγα στον αριθμό, σχετικά μικρά (στο σύνολο του χώρου/κλάδου τους ή πολύ περισσότερο της εργατικής τάξης) και με περιορισμένες ακόμα εμπειρίες. Η συνειδητοποίηση των μαζών, αν και σταδιακά σταθεροποιείται σε μια μεγαλύτερη συμμετοχή στους αγώνες, παρουσιάζει καθυστερήσεις, αντιφάσεις, επιστρέφει στην «παλιά» λογική της ανάθεσης, του συμβιβασμού κλπ.

Μ' αυτή την έννοια, υπάρχουν πολλά αντικειμενικά προβλήματα. Αυτό όμως δεν αναιρεί, ίσα-ίσα τονίζει περισσότερο, τα λάθη της πολιτικής και της πρακτικής της Άκρας Αριστεράς σχετικά με τον Συντονισμό, που τα πιο βασικά είναι:

(1) Ένας διαρκής «μικρομεγαλισμός», η μεγαλοποίηση του βάρους και του ρόλου του Συντονισμού. Ξεχνούν οι συναγωνιστές -ή έτσι προσπαθούν να καλύψουν κενά της πολιτικής τους - ότι κατά βάση πρόκειται για λίγα σωματεία (πχ. Σύλλογος Βιβλιοϋπαλλήλων, Σωματείο Μισθωτών Τεχνικών), όπου συνήθως η Άκρα Αριστερά πρωταγωνιστεί ή έχει παρέμβαση, τα περισσότερα μαχητικά αλλά με συγκεκριμένα όρια στην κινητοποίηση ακόμα και των μελών τους. Το πρόβλημα γίνεται ακόμα χειρότερο όταν επιχειρείται να παρουσιαστεί ο Συντονισμός ως ένας πόλος λίγο-πολύ έτοιμος για να επιχειρηθεί η δημιουργία μιας «νέας ΓΣΕΕ», πράγμα που είναι έξω από κάθε μέτρο και ευτελίζει την έννοια των αναγκαίων ρήξεων με τη

συνδικαλιστική γραφειοκρατία.

(2) Η απουσία ενός πραγματικού σχεδίου αγώνων. Δεν μπορεί να είναι αποτελεσματικό ένα είδος «στρατηγείου», όπου αγωνιστές της Άκρας Αριστεράς σχεδιάζουν τη σύνδεση σωματείων και ομοσπονδιών, με συναντήσεις, καλέσματα στις διοικήσεις τους κλπ. Όλα αυτά είναι χρήσιμα, αλλά έχουν μικρή σημασία χωρίς την άμεση απεύθυνση στους εργαζομένους. Διαφορετικά, μπορούν να σημαίνουν ότι αυταπατόμαστε για την πραγματική φύση της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, που δεν πρόκειται βέβαια να μπει πραγματικά σε ενωτικές και συντονισμένες ενέργειες επειδή απλά την καλούμε, αλλά μόνο αν αλλάξουμε τους συσχετισμούς στη βάση. Ή ακόμα χειρότερα, μπορεί μια τέτοια πρακτική να κρύβει ακόμα και μια προσέγγιση με την γραφειοκρατία ή με κομμάτια της που κατά καιρούς εμφανίζονται πιο «αγωνιστικά», να διαφοροποιούνται από την αθλιότητα του Παναγόπουλου κλπ.

Είναι χαρακτηριστικό των κενών σ' αυτό το θέμα ότι ελάχιστες φορές ο Συντονισμός έχει κάνει μια πραγματική καμπάνια (με κείμενο, εξομήσεις κλπ.). Η χειρότερη μορφή με την οποία εκδηλώνεται αυτό το πρόβλημα είναι η διαρκής παραγωγή καλεσμάτων και ανάληψη «πρωτοβουλιών» (συναντήσεις, προτάσεις για πορείες κλπ.), σε πλήρη αναντιστοιχία με τον κόσμο που πραγματικά κινητοποιείται, οδηγώντας στη γελοιοποίηση της αξίας αυτών των κινήσεων.

(3) Η εκμετάλλευση του Συντονισμού ως πολιτικού και οργανωτικού «μιάντα» της Άκρας Αριστεράς, με αποτέλεσμα σπασμωδικές και διασπαστικές κινήσεις. Συχνά επιχειρείται μέσα από το Συντονισμό να «περάσουν» και να αποκτήσουν μια επίφαση ευρύτητας και μαζικότητας οι επιλογές οργανώσεων της Άκρας Αριστεράς. Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι οι χωριστές/ «ανεξάρτητες ταξικές» συγκεντρώσεις στη ΔΕΘ ή σε απεργιακές κινητοποιήσεις (συνήθως ισχνότερες). Κακό προηγούμενο αποτελεί και η πρόσφατη κίνηση του Συντονισμού να καλέσει πορεία για τους μετανάστες απεργούς πείνας σε μέρα διαφορετική από το κάλεσμα της επιτροπής αλληλεγγύης (η ευθύνη δεν είναι αποκλειστικά δική του), δείχνοντας τουλάχιστον μια αδιαφορία για την κοινή δράση, η οποία υπέκρυπτε τις διαφωνίες πολλών οργανώσεων της Άκρας Αριστεράς στο θέμα της απεργίας πείνας των μεταναστών.

(4) Μια λειτουργία ακατάστατη ή και χαοτική, που μπορεί να καταλήγει ακόμα και αντιδημοκρατική. Τα

ραντεβού που ορίζονται από το πουθενά και διαρκούν ατέλειωτες ώρες, η διαρκής ανταλλαγή μηνυμάτων ηλεκτρονικού ταχυδρομείου που συχνά είναι αδύνατο να παρακολουθήσει κανείς κλπ. μπορεί οριακά να «συγχωρούνται» ανάμεσα σε αγωνιστές της Άκρας Αριστεράς - δεν ισχύει όμως το ίδιο για άλλους συνδικαλιστές ή εργαζόμενους, ιδιαίτερα τους πιο νέους, που δικαίως ζητούν σεβασμό του χρόνου, συζητήσεις και αποφάσεις συγκεκριμένες και κυρίως μια διάφανη, δημοκρατική λειτουργία. Αυτή για να υπάρξει πρέπει ο συντονισμός να γίνεται στη βάση αποφάσεων συνελεύσεων (ή τουλάχιστον ΔΣ) και αυτό βέβαια απαιτεί χρόνο, κάποιες οργανωτικές δομές κλπ. Σίγουρα είναι κι αυτός ένας από τους λόγους που αρκετά σωματεία διστάζουν ή αρνούνται να δεσμευτούν σε μια πιο σταθερή συμμετοχή στο Συντονισμό.

Ανησυχητικό «καμπανάκι»

Εδώ και μερικούς μήνες, κομμάτια του ΣΥΡΙΖΑ έχουν προσεγγίσει και παίζουν ρόλο στο Συντονισμό, πράγμα καταρχάς θετικό αλλά και που δημιουργεί ακόμα μεγαλύτερες αντιφάσεις. Γι' αυτό, πρέπει να σημειώσουμε δύο ανησυχητικά περιστατικά.

Το πρώτο είναι η πορεία που κάλεσε ο Συντονισμός για τα θύματα της Μαρφίν μετά την απεργία στις 5 Μάη. Ένα κάλεσμα το λιγότερο άστοχο, που έδειχνε μια έλλειψη αντοχής απέναντι στις πιέσεις της στημένης «κοινής γνώμης» των ΜΜΕ και μια διάθεση «διαχωρισμού» και περιφρούρησης της «πολιτικής καθαρότητας» αυτών των δυνάμεων από τις αναγκαστικά «ανεξέλεγκτες» μορφές που συχνά παίρνει η ταξική πάλη σε περιόδους τόσο έντονης κρίσης.

Δεύτερο, η πρόσφατη συζήτηση στο εσωτερικό του Συντονισμού με αφορμή την απεργία πείνας των μεταναστών κατέληξε (προσωρινά) στην απόρριψη του ορθότατου και αυτονόητου συνθήματος της νομιμοποίησης όλων των μεταναστών, με διάφορα έωλα επιχειρήματα, δείχνοντας και πάλι μια έλλειψη αντοχής στην πολιτική των ρεφορμιστών.

Με λίγα λόγια, ο Συντονισμός κινδυνεύει από μια εν δυνάμει χρήσιμη προσπάθεια να καταλήξει θύμα των αντιφάσεων και λαθών της Άκρας Αριστεράς, των ανταγωνισμών των οργανώσεων της αλλά και των επικίνδυνων προσεγγίσεων που κάποιες απ' αυτές δείχνουν προς το ρεφορμισμό.

Οι εργατικές και λαϊκές Γράφουν ιστορία οι εξεγέρσεις κι

Ίσως είναι η πρώτη φορά στην ιστορία του καπιταλισμού που μια μικρή σπίθα, η αυτοπυρπόληση ενός νέου στην Τυνησία, προκαλεί σε τόσο σύντομο χρονικό διάστημα μια πυρκαγιά που εξαπλώθηκε μέσα σ' ένα μήνα σχεδόν στο σύνολο του αραβικού κόσμου. «Είναι μια ανεξέλεγκτη θύελλα, που τίποτα δεν μπορεί να της αντισταθεί», όπως ομολόγησε και η υπουργός εξωτερικών των ΗΠΑ Χίλαρυ Κλίντον.

■ Ηρακλής Χριστοφορίδης

Οι θυελλώδεις εξελίξεις αναδεικνύουν ότι στον αραβικό κόσμο, πέρα από τις «εθνικές ιδιομορφίες» της ταξικής πάλης, τις κοινωνικές και πολιτικές διαφοροποιήσεις στα διάφορα κράτη και πέρα από μια «κοινή» αραβική ιστορία, υπάρχει ένα ομοιογενές οικονομικό, κοινωνικό και πολιτικό υπόβαθρο. Αυτή τη στιγμή η πυρκαγιά έχει απλωθεί, με διαφορετική βέβαια ένταση, στο Μαρόκο, την Αλγερία, την Υεμένη, τη Συρία, την Ιορδανία και βέβαια την Αίγυπτο, ενώ είναι σίγουρο ότι δε θα αφήσει ανεπηρέαστο το Λίβανο, την Παλαιστίνη, ακόμη και το Ιράκ, το Ιράν, τη Σαουδική Αραβία και τα κρατίδια του Περσικού Κόλπου.

Οι ιμπεριαλιστές, όπως και οι ίδιοι ομολόγησαν, αιφνιδιάστηκαν πλήρως από την εξέγερση των αραβικών εργατικών και λαϊκών μαζών και πλέον υποχρεώνονται να συνειδητοποιήσουν ότι τα σχέδιά τους, που για δυο δεκαετίες και με διάφορα μέσα προσπαθούσαν να επιβάλουν, έχουν τελειώσει.

Από την άλλη, η αρχή αυτής της επαναστατικής διαδικασίας στον αραβικό κόσμο σημαίνει ότι το ρολόι της ιστορίας αρχίζει να δουλεύει ξανά και μάλιστα με γρήγορους ρυθμούς. Ίσως όχι σε όλες τις χώρες, αλλά πάντως στην Τυνησία και την Αίγυπτο, η διάρκεια και τα χαρακτηριστικά της κίνησης των μαζών μας υποχρεώνουν να μιλάμε για κάτι περισσότερο από εκρήξεις ή εξεγέρσεις, για μεγάλες λαϊκές επαναστάσεις. Σίγουρα απουσιάζει το υποκειμενικό στοιχείο (ύπαρξη επαναστατικών κομμάτων) που θα μπορούσε να μας κάνει να μιλήσουμε για τα πρόθυρα μιας σοσιαλιστικής επανάστασης. Έτσι, πέρα από τις δημοκρατικές ελευθερίες που με το αίμα τους θα έχουν κατακτήσουν οι μάζες (και που σύντομα οι ιμπεριαλιστές και η ντόπια αντίδραση θα επιχειρήσουν να ξαναβάλουν «στο γύψο»), το πιο πιθανό είναι ότι αργά ή γρήγορα, κάτω και από την πίεση των ιμπεριαλιστών, θα αποκατασταθεί κάποια προσωρινή «ισορροπία». Σ' αυτήν είναι επίσης πολύ πιθανό ότι οι ισλαμιστές θα έχουν αναβαθμισμένο ρόλο, μιας και μάλλον οι ιμπεριαλιστές και τα καταρρέοντα καθεστώτα θα υποχρεωθούν να κάνουν συμβιβασμούς μαζί τους. Ωστόσο, έστω και ως δυνατότητα, προοπτική, τάση, αυτή η σοσιαλιστική επανάσταση που υποτίθεται είχε θαφτεί στο χρονοντούλαπο της ιστορίας, ξαναπροβάλλει μέσα από την κίνηση των μαζών με νέα ορμή και δύναμη απέναντι σ' έναν καπιταλισμό σάπιο και παρακμασμένο, που δεν μπορεί να ικανοποιήσει τα δημοκρατικά, πολιτικά και κοινωνικά αιτήματα των αραβικών μαζών, που δεν μπορεί να προσφέρει κανένα μέλλον στην εργατική τάξη και τη νεολαία. Αυτή η επικαιρότητα της σοσια-

λιστικής επανάστασης (όχι σε ιστορική κλίμακα, αλλά με την έννοια της εποχής) έκανε ακόμα και τον Μπεζανσενό του γαλλικού Νέου Αντικαπιταλιστικού Κόμματος να ομολογήσει ότι «η επανάσταση είναι εφικτή». Είναι θαυμαστή η ειλικρίνεια του, αλλά δε νομίζουμε ότι υπάρχει γυρισμός πλέον γι' αυτόν και όσους μαζί του διέλυσαν την LCR και διαλύουν την 4η Διεθνή μέσα σ' έναν ρεφορμιστικό και κεντριστικό χυλό, γι' αυτούς δηλαδή που έχουν διαλύσει το κυριότερο όργανο της εργατικής τάξης για τη σοσιαλιστική επανάσταση: το επαναστατικό κόμμα και τη Διεθνή.

Τυνησία

Η Τυνησία, με έκταση λίγο μεγαλύτερη από την Ελλάδα, ίδιο πληθυσμό (10,5 εκ.) και ΑΕΠ περίπου το 1/5 της Ελλάδας, βρίσκεται στην καρδιά του μικρού Μαγκρέμπ («όμορφη Δύση» στα αραβικά), που αποτελείται από Αλγερία, Τυνησία, Λιβύη. Απέκτησε την ανεξαρτησία της από το γαλλικό ιμπεριαλισμό το 1956. Το 1957 ανακηρύχτηκε σε Δημοκρατία, με πρόεδρο τον Μπουργκίμπα. Μέχρι πρόσφατα, το καθεστώς της κοινοβουλευτικής δικτατορίας του Μπεν Άλι θεωρούταν από τα πιο σταθερά στον αραβικό κόσμο, ενώ η Τυνησία χαρακτηριζόταν από το ΔΝΤ ως «πρότυπο», «αστέρας» κοκ. επειδή ο νυν πρωθυπουργός Γανούσι είχε αρχίσει να εφαρμόζει ένα σκληρό νεοφιλελεύθερο πρόγραμμα ήδη από το 1998 που ήταν υπουργός οικονομικών.

Το καθεστώς του Μπεν Άλι ήταν ένα διεφθαρμένο καθεστώς, με τον ίδιο και κυρίως τη γυναίκα του Λεϊλά και τα πολυάριθμα ανίψια της να κατέχουν ένα μεγάλο μέρος των επιχειρήσεων και του εθνικού πλούτου. Ο Μπεν Άλι αναρριχήθηκε το 1987 με πραξικόπημα, που

το ονόμασε «η επανάσταση των γιασεμιών» και έκτοτε προχώρησε σε σκληρή καταστολή της αριστεράς, των μουσουλμανικών δυνάμεων και του εργατικού κινήματος. Το καθεστώς του είχε έναν κοινοβουλευτικό μανδύα, επιτρέποντας τη λειτουργία της UGTT (Γενική Συνομοσπονδία των Τυνησιων Εργατών), πλήρως ελεγχόμενη απ' αυτόν τουλάχιστον στα ηγετικά της κλιμάκια, καθώς και 4-5 ασήμαντων κοινοβουλευτικών κομμάτων. Στις βουλευτικές και τις προεδρικές εκλογές, το κόμμα του Μπεν Άλι, ο Προοδευτικός Δημοκρατικός Συναγερμός και ο ίδιος αποσπούσαν το 85-96% των ψήφων!

Στην Τυνησία, όπως και σε όλες τις αραβικές χώρες, οι νέοι κάτω των 25 ετών ξεπερνούν το μισό του πληθυσμού και στη μεγάλη τους πλειοψηφία είναι άνεργοι. Η πλειοψηφία της νεολαίας έχει τελειώσει λύκειο ή πανεπιστήμιο, αλλά παρόλα αυτά ζει μέσα στην εξαθλίωση. Η κατάσταση της νεολαίας και της εργατικής τάξης άρχισε να γίνεται αφόρητη με την κρίση του 2008 και τη σημαντική αύξηση των τιμών των τροφίμων, που αποσπών το 60-80% του εισοδήματός τους. Είναι χαρακτηριστικό ότι οι φτωχοί νέοι, όταν κάθονται στα καφενεία, παραγγέλλουν ένα μόνο καφέ που τον πίνουν τέσσερις μαζί.

Στις 17/12, σε μια μικρή πόλη, τη Σίντι Μπουαζίτ, η αστυνομία κάνει έλεγχο σ' έναν μικροπωλητή και αφού διαπιστώνει ότι δεν έχει άδεια, τον ξυλοφορτώνει στη μέση του δρόμου, τον φτύνει και ακόμα χειρότερα καταστρέφει το καρότσι και τα λαχανικά που πουλούσε, προσπαθώντας να ζήσει αυτός και η οικογένειά του. Ο μικροπωλητής Μοχάμεντ Μπουαζίτ, 25 ετών, θα κατευθυνθεί στο δημαρχείο για να διαμαρτυρηθεί, αλλά θα του κλείσουν κατάμουτρα την πόρτα, γιατί... «βρίσκονταν σε σύσκεψη». Έτσι, έχοντας χάσει την ασήμα-

Μάζες στο προσκήνιο

Οι επαναστάσεις στον αραβικό κόσμο

ντη περιουσία του, τα μέσα για να ζήσει, θα γνωρίσει την ταπείνωση και τον εξευτελισμό και θα βρεθεί μπροστά στο απόλυτο κοινωνικό, οικονομικό και πολιτικό αδιέξοδο που επιφυλάσσει σ' αυτόν και σ' ολόκληρη τη νεολαία το καθεστώς του Μπεν Άλι και ο καπιταλισμός της Τυνησίας. Αυτό θα τον οδηγήσει στην απελπισμένη όσο και ηρωική πράξη της αυτοθυσίας, στην αυτοπυρπόληση. Την ίδια μέρα θα ξεσπάσουν ταραχές στη μικρή αυτή πόλη, που μέσα σε δυο εβδομάδες θα έχουν επεκταθεί σ' ολόκληρη την Τυνησία και ιδιαίτερα στην πρωτεύουσα Τύνιδα. Στις 8-9/1 το κίνημα θα φτάσει στην κορύφωσή του, έχοντας τους περισσότερους νεκρούς και τραυματίες. Ο Μπεν Άλι κλονίζεται, αρχίζει τις υποχωρήσεις και τις υποσχέσεις, που όχι μόνο δεν πείθουν κανέναν αλλά οδηγούν στο φούντωμα της εξέγερσης. Στις 14/1 θα αναγκαστεί να εγκαταλείψει την Τυνησία με αεροπλάνο. Εντωμεταξύ, στις 11/1 η Γαλλία, διά της υπουργού εξωτερικών είχε προσφέρει όχι μόνο πολιτική υποστήριξη αλλά και «τεχνογνωσία για τη διαχείριση των κινητοποιήσεων». Αμέσως θα αναλάβει πρόεδρος της Δημοκρατίας ο πρόεδρος της Βουλής και θα σχηματιστεί μια Προσωρινή Κυβέρνηση, με το υπουργικό συμβούλιο στην πλειοψηφία ίδιο μ' αυτό πριν τη φυγή του Μπεν Άλι και με τον ίδιο πρωθυπουργό (Γανούσι). Κάποια ασήμαντα υπουργεία θα πάρουν εκπρόσωποι μικρών αντιπολιτευτικών κομμάτων και μόνο οι εκπρόσωποι της UGTT θα αρνηθούν να λάβουν θέσεις υπουργών, αντιτασσόμενοι στην παρουσία στην κυβέρνηση τόσων πολλών οπαδών του Μπεν Άλι. Το ΚΚ Τυνησίας, η Ενάχυντα (το ισλαμικό κόμμα) και διάφορα άλλα μικρά κεντροαριστερά κόμματα, παράνομα ή εξόριστα, δεν θα κληθούν στην κυβέρνηση και με δηλώσεις τους θα στραφούν κι αυτά εναντίον της παρουσίας τόσων πολλών μελών του καθεστώτος του Μπεν Άλι στην Προσωρινή Κυβέρνηση.

Η εξέγερση στράφηκε ενάντια στα τρία βασικά προβλήματα του τυνησιακού καπιταλισμού: ανεργία, φτώχεια, δικτατορία-διαφθορά. Ο κορμός της ήταν η άνεργη, υποαπασχολούμενη και εργαζόμενη νεολαία, οι απόκληροι και η εργατική τάξη. Όπως όμως συμβαίνει συνήθως, συμμετείχαν με το ίδιο πάθος και διάφορα μικροαστικά στρώματα των

πόλεων (μικρομαγαζάτορες, δικηγόροι, μουσικοί κλπ.). Φαίνεται επίσης ότι κάποιες διαδηλώσεις καλέστηκαν από πρωτοβάθμια σωματεία και μαχητικούς συνδικαλιστές. Αν και είναι δύσκολο να μάθει κανείς, λόγω της απίστευτης λογοκρισίας στα διεθνή μέσα ενημέρωσης (την ονομάζουν δημοσιογραφική δεοντολογία ή ουδετερότητα), φαίνεται ότι δημιουργήθηκαν διάφορες μορφές αυτοοργάνωσης, τουλάχιστον σε επίπεδο συνοικιών και σε διάφορες επιχειρήσεις. Αυτές όμως δεν μπόρεσαν να συγκεντροποιηθούν, έστω σε επίπεδο πόλης, εκτός ίσως από μια μεγάλη πόλη, την Κασερίν. Κύρια μορφή πάλης ήταν οι επιθέσεις σε δημόσια κτίρια (δημαρχία, νομαρχίες, περιφέρειες και στο τέλος υπουργεία), σε αστυνομικά τμήματα (πρέπει να καταστράφηκε η πλειοψηφία τους), οι άγριες και αιματηρές συγκρούσεις με την αστυνομία (οι νεκροί πρέπει να ξεπερνούν τους 150 και οι τραυματίες να φτάνουν τους 10.000) και σε ορισμένες περιπτώσεις, κυρίως μετά τη φυγή του Μπεν Άλι, πραγματοποιήθηκαν και απεργίες από δασκάλους, αλλά και εργάτες διαφόρων επιχειρήσεων, οργανισμών και υπηρεσιών. Τέλος, ειδικά μετά το χάος που επικράτησε με την ολοκληρωτική ήττα της αστυνομίας και την αποχώρηση του Μπεν Άλι, φαίνεται ότι δημιουργήθηκαν και ένοπλες επιτροπές στις συνοικίες για να αντιμετωπίσουν τις επιθέσεις ομάδων από αμετανόητους μυστικούς αστυνομικούς.

Είναι βέβαια εμφανής η έλλειψη ενός επαναστατικού κόμματος, που θα μπορούσε: Α) Να γενικεύσει τις μορφές αυτοοργάνωσης στις επιχειρήσεις και κυρίως να προωθήσει μορφές αυτοοργάνωσης μέσα στον στρατό. Β) Ακόμη πιο σημαντικό, να συγκεντροποιήσει αυτές τις μορφές αυτοοργάνωσης (με άλλη ονομασία: εργατικά συμβούλια ή σοβιέτ) σε επίπεδο πόλης, κλάδου της οικονομίας και σε πανεθνικό επίπεδο (δηλαδή σ' ένα ανώτατο σοβιέτ). Γ) Να προτείνει τρόπους επίλυσης των προβλημάτων (ανεργία, φτώχεια, δικτατορία), δηλαδή την εθνικοποίηση των μεγάλων επιχειρήσεων και τραπεζών και γενικά την εφαρμογή του εργατικού ελέγχου σε κάθε επιχείρηση αλλά και στο σύνολο της χώρας (είναι πιθανό ότι υπήρξαν κάποιες καταλήψεις, κυρίως από εργαζόμενους στις δημόσιες υπηρεσίες

απαιτώντας την εκδίωξη διευθυντών που συνδέονταν με το καθεστώς και ανοίγοντας τα λογιστικά βιβλία για να αποκαλύψουν τη διαφθορά). Δ) Απέναντι σ' αυτή την προσωρινή κυβέρνηση, που με ή χωρίς ανθρώπους του Μπεν Άλι παραμένει μια αστική κυβέρνηση (που για άλλη μια φορά στηρίζουν οι προδότες ρεφορμιστές του ΚΚΤ και οι ισλαμιστές), να αντιτάξει μια κυβέρνηση των εργατών και των φτωχών αγροτών, όχι πάνω στο αστικό κράτος, που μισοδιαλύθηκε, αλλά πάνω στα σοβιέτ. Η έλλειψη αυτού του επαναστατικού κόμματος και μιας έμπειρης πρωτοπορίας της τυνησιακής εργατικής τάξης και νεολαίας, θέτει και τα όρια των εξελίξεων, τουλάχιστον σ' αυτή την πρώτη φάση.

Η αστυνομία ηττήθηκε κατά κράτος, ο στρατός που έμεινε η μόνη εγγύηση της αστικής τάξης φαίνεται ότι δεν μπορούσε να παίξει τον κατασταλτικό του ρόλο (ή τουλάχιστον χωρίς αυτό να προκαλέσει την εξέγερση σημαντικών τμημάτων των στρατιωτών), αλλά το κενό εξουσίας δεν βάθυνε και η εργατική τάξη δεν μπόρεσε να το καλύψει με τη δική της εξουσία. Έτσι, παρόλο που στις 23/1 ξεκίνησε ένα παντυνησιακό караβά-νι εξεγερμένων, που κατέληξε στις 26/1 στην Τύνιδα και στην κατάληψη του γραφείου του ίδιου του Πρωθυπουργού, ζητώντας ουσιαστικά την εξουσία, δηλαδή το να μην τους κλέψουν την επανάστασή τους, να μην ισχύσει για άλλη μια φορά η μακιαβελική τακτική της αστικής τάξης και των ιμπεριαλιστών «να αλλάξουν όλα, ώστε να παραμείνουν τα ίδια» - αυτό το караβά-νι έσβησε μέσα στην «απομόνωση» μετά από μερικές μέρες και ύστερα από την εκδίωξη όλων των υπουργών του Μπεν Άλι, αλλά και εκατοντάδων δημάρχων, νομαρχών και ανωτάτων στελεχών του κρατικού μηχανισμού από τον πρωθυπουργό Γανούσι. Αυτή η κίνηση του Γανούσι βρήκε τη συμφωνία όλων των κομμάτων και της UGTT.

Αίγυπτος

Η εξέγερση στην Αίγυπτο ξεκίνησε πολύ πιο απότομα και εκρηκτικά απ' ό,τι στην Τυνησία. Στις 25/1, μέρα εορτασμού της αστυνομίας, ξέσπασαν αυθόρμητα μαζικές διαδηλώσεις και συγκρούσεις με τους κατασταλτικούς μηχανισμούς. Μέσα σε δυο εβδομάδες θα πραγματοποιηθούν οι μεγαλύτερες συγκεντρώσεις και θα καταληφθεί η πλατεία Ταχρίρ (κεντρική πλατεία απελευθέρωσης του Καΐρου). Η αστυνομία του καθεστώτος Μουμπάρακ θα ηττηθεί κι αυτή κατά κράτος, ενώ οπλισμένες ορδές καθεστωτικών και μυστικών αστυνομικών επιτίθονταν με μανία στους εξεγερμένους, που έχουν καταλάβει την Ταχρίρ και δεν εννοούν να αποχωρήσουν αν δεν φύγει ο Μουμπάρακ και το καθεστώς του. Ο στρατός, όπως και στην περίπτωση της Τυνησίας, προσπαθεί να εμφανιστεί ουδέτερος και αμέτοχος, ενώ ο Μουμπάρακ, η αιγυπτιακή αστική τάξη και οι ιμπεριαλιστές προσπαθούν να βρουν μια λύση «ομαλής μετάβασης», ώστε να μην υπάρξει κενό εξουσίας, γιατί βέβαια η **σημασία της Αιγύπτου** είναι απείρως μεγαλύτερη απ' ό,τι της Τυνησίας. Η Αίγυπτος έχει το 1/3 του πληθυσμού του αραβικού κόσμου, θεωρείται η κοιτίδα του αράβικου πολιτισμού έχοντας μια ακτινοβολία στο σύνολο των αράβικων μαζών, αλλά είναι και ο **πυλώνας του αμερικανικού ιμπεριαλισμού στην περιοχή, του συνόλου σχεδόν των αραβικών καθεστώτων και της «ειρηνικής συνύπαρξης» με το Ισραήλ**. Ταυτόχρονα η Αίγυπτος κατέχει και τη διώρυγα του Σουέζ, απ' όπου εκτός των άλλων διακινείται κι ένα μεγάλο μέρος του πετρελαίου.

Στην Τυνησία, οι μουσουλμάνοι είναι μια μικρή πολιτική δύναμη και έπαιξαν έναν ασήμαντο ρόλο. Στην Αίγυπτο όμως είναι η σημαντικότερη πολιτική δύναμη (η Μουσουλμανική Αδελφότητα) και ριζωμένοι στον πληθυσμό, σε αντίθεση με τα πολιτικά κατασκευάσματα τύπου Μπαραντέι. Ακόμα κι αν αιφνιδιάστηκαν κι οι ίδιοι από τα γεγονότα, αυτά τα πλεονεκτήματα τους κάνουν σχεδόν βέβαια έναν σημαντικό παίκτη της «επόμενης μέρας». Το μίσος τους για το καθεστώς και τον Μουμπάρακ είναι ασίγηστο, λόγω των δεκαετιών σκληρής καταστολής που έχουν υποστεί - κι αυτό φαίνεται να παίζει ρόλο στο στίγμα που δίνει Ομπάμα ότι ο Μουμπάρακ πρέπει να φύγει, προσπαθώντας να αποτρέψει μια ακόμα πιο ανεξέλεγκτη κατάσταση. Ένα άλλο ενδεχόμενο είναι να προετοιμάζεται κάποια «λύση» με προσωπικότητες από τον στρατό και γι' αυτό τα δυτικά ΜΜΕ σερβίρουν την εικόνα ότι «ο στρατός είναι δημοφιλής».

Ο κίνδυνος που έχουν να αντιμετωπίσουν οι εξεγερμένες μάζες της Αιγύπτου είναι ένα πραξικόπημα από τα πάνω, η επιβολή δηλαδή μιας «δημοκρατικής» προσωπικότητας, είτε είναι ο Ελ Μπαραντέι είτε οποιοσδήποτε άλλος, που δεν θα διστάσει να χρησιμοποιήσει τον στρατό για να αιματοκυλίσει το κίνημα, προσφέροντας ταυτόχρονα και ορισμένες δημοκρατικές ελευθερίες και μια πρόσκαιρη και μικρή ικανοποίηση κάποιων κοινωνικών αιτημάτων.

Φοιτητές

Αναγκαίο ένα σχέδιο κοινού αγώνα με τους εργαζόμενους

Αφού το υπουργείο Παιδείας κράτησε για περίπου 2 μήνες κλειστά τα χαρτιά του για τις αλλαγές στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, με δηλώσεις της ίδιας της υπουργού μάθαμε ότι ο «διάλογος» προχωράει κανονικά και ότι θα συνεχιστεί και ολόκληρο το Φεβρουάριο. Λίγες μέρες μετά και με αφορμή την απεργία πείνας των 300 μεταναστών εργατών και την άθλια συζήτηση που άνοιξε για το άσυλο, στελέχη της κυβέρνησης δήλωναν ότι το θέμα του ασύλου θα λυθεί συνολικά από τον επερχόμενο νέο νόμο-πλαίσιο της Διαμαντοπούλου. Ακολούθησαν δηλώσεις και συνεντεύξεις της υπουργού σε πολύ υψηλούς τόνους και παράλληλα και ως δια μαγείας διαρροές από το «διάλογο» έκαναν την εμφάνισή τους σε όλα τα ΜΜΕ.

Το άσυλο

Την Πέμπτη 27/1 το άθλιο πρωτανικό συμβούλιο του πανεπιστημίου της Αθήνας κατάργησε το άσυλο και έδωσε τη δυνατότητα στην κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ (υποστηριζόμενη λυσσασμένα από τη ΝΔ και το ΛΑΟΣ) να εισβάλει με τα ΜΑΤ στη Νομική και να εκδιώξει τους μετανάστες απεργούς πείνας σε άλλο κτήριο, μόνο και μόνο για να σταματήσει τον αγώνα τους. Αμέσως μετά σύσσωμο το πολιτικό σύστημα των σκανδάλων, των απατεώνων, των ψευτών και των κλεφτών άρχισε να καταθέτει προτάσεις για την κατάργηση του ασύλου. ΝΔ και ΛΑΟΣ κατέθεσαν τροπολογίες στη βουλή για την οριστική κατάργηση του ασύλου, ενώ το ΠΑΣΟΚ για να τους καθησυχάσει είπε ότι η κυρία Διαμαντοπούλου επιμελείται του θέματος. Την αμέσως επόμενη μέρα -μέσα σ' άλλα- η υπουργός δήλωσε ότι η διαχείριση του ασύλου θα φύγει από τις πανεπιστημιακές αρχές και θα πάει σε εξωτερικά συμβούλια διοίκησης, ενώ η είσοδος στα πανεπιστήμια θα ελέγχεται αυστηρά από ιδιωτική αστυνομία!

Το πανεπιστημιακό άσυλο κατακτήθηκε από το εργατικό, φοιτητικό και μαθητικό κίνημα με αιματηρούς αγώνες, όχι για τους νεοφιλελεύθερους καθηγητές των πανεπιστημίων αλλά για να προστατεύονται οι προοδευτικές και επαναστατικές ιδέες του εργατικού κινήματος, για να προστατεύεται κάθε αγώνας από την αστυνομία, για να βρίσκουν άσυλο όλοι οι κυνηγημένοι και κατατρεγμένοι αυτής της καπιταλιστικής κοινωνίας. Το πανεπιστημιακό άσυλο υπάρχει πρωτίστως για τους μετανάστες και τα πιο αδύναμα κομμάτια της κοινωνίας.

Ο «διάλογος» και οι διαρροές

Μέσα σ' αυτό το κλίμα η κυβέρνηση φαίνεται ότι επιταχύνει τις διαδικασίες για την ψήφιση ενός νέου νόμου-πλαίσιο για τα ΑΕΙ-ΤΕΙ, ίσως και μέσα στο Φεβρουάριο. Το πόσο γρήγορα θα κατατεθεί στη βουλή εξαρτάται κυρίως από το πόσο γρήγορα θα ξεμπλέξει η κυβέρνηση από τα υπόλοιπα ανοιχτά μέτωπα (συγκοινωνίες, γιατροί, μετανάστες, φαρμακοποιοί κ.α.) και δευτερευόντως από το επίπεδο συναίνεσης που θα επιτύχει με πρωτάνεις-καθηγητές. Από τις κυβερνητικές θέσεις αλλά και από τις «διαρροές» στα ΜΜΕ φαίνεται ξεκάθαρα πως προχωράμε προς την πλήρη κατάργηση του δημόσιου δωρεάν χαρακτήρα των ΑΕΙ-ΤΕΙ και τη μετατροπή τους σε σούπερ μάρκετ μεταλλευτικής κατάρτισης που θα πουλάνε προγράμματα σπουδών και πιστωτικές μονάδες. Σε ΑΕΙ και ΤΕΙ όπου οι φοιτητές θα πληρώνουν δίδακτρα και τα πτυχία τους δε θα έχουν καμία αξία και δε θα αντιστοιχούν σε κάποια επαγγελματικά δικαιώματα. Σε ΑΕΙ και ΤΕΙ τα οποία με τις περίφημες συγχωνεύσεις θα μείνουν τα μισά, με δυσμενείς συνθήκες για τους φοιτητές αλλά και το διοικητικό και διδακτικό προσωπικό. Πακέτο μ' αυτά πάει και η αγωνία τους για την κατάργηση του ασύλου, αφού -πέρα από τη σημασία του ασύλου ως προπύργιο των κοινωνικών αγώνων - ένα πανεπιστήμιο με τους όρους που προαναφέρθηκαν δεν μπορεί να συνυπάρξει ούτε στιγμή με το άσυλο.

Το φοιτητικό κίνημα

Είναι πικρή αλήθεια ότι το φοιτητικό κίνημα λόγω και της εξεταστικής, αλλά κυρίως λόγω της μετατόπισης προς τα δεξιά σημαντικών δυνάμεων του (ΕΑΑΚ) δεν μπόρεσε να δώσει καμία ουσιαστική απάντηση στην άρση του ασύλου στη Νομική της Αθήνας. Με αυτό το δεδομένο τίθεται και ένα σημαντικό ζήτημα αν το φοιτητικό κίνημα με αυτές τις δυνάμεις και αυτήν την ηγεσία μπορεί να αντεπεξέλθει σε μια ευθεία σύγκρουση με την κυβέρνηση για τις αλλαγές σε ΑΕΙ-ΤΕΙ. Σίγουρα η απόπειρα ψήφισης ενός νέου νόμου για τα ΑΕΙ-ΤΕΙ θα δημιουργήσει έντονη κινητικότητα στους φοιτητές. Είναι όμως εύλογο το ερώτημα αν ένα αμιγώς φοιτητικό κίνημα μπορεί να ανατρέψει τις επερχόμενες αλλαγές. **Το φοιτητικό κίνημα δεν πρέπει να βαδίζει με έναν τυφλοσούρτη απλά προερχόμενο από την αγωνιστική του παράδοση των παρελθόντων ετών, αλλά είναι απαραίτητο να έχει ένα ξεκάθα-**

ρο σχέδιο για την ανάπτυξη του, τη δράση του και τον κοινό αγώνα με τα υπόλοιπα πληττόμενα κομμάτια της κοινωνίας. Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν θα αναπτυχθεί το φοιτητικό κίνημα με τις κλασικές του δομές και μορφές πάλης. Αυτό είναι απαραίτητη προϋπόθεση, αλλά δεν μπορεί να είναι παρά μόνο η αρχή, αφού συγκεντρώνονται για πρώτη φορά τόσες πολλές προϋποθέσεις για τη δημιουργία - με αιχμηρή-πυροδότη τους φοιτητές - ενός συνολικού μετώπου όλων των πληττόμενων κομματιών της κοινωνίας, το οποίο θα συγκρουστεί με τη χούντα κυβέρνησης-τρόικας και το μνημόνιο διαρκείας.

Όσον αφορά τα αιτήματα το φοιτητικό κίνημα, εκτός από την απόσυρση του νομοσχεδίου της Διαμαντοπούλου και την αύξηση των δαπανών για την παιδεία, πρέπει να θέσει ως ζητήματα αιχμής της πάλης του:

- α) Διαγραφή του χρέους - να φύγει η χούντα τρόικας-μνημονίου
- β) Να φύγει η κυβέρνηση του μνημονίου, της φτώχειας και της ανεργίας

Όσον αφορά τις δράσεις και τις μορφές πάλης το φοιτητικό κίνημα πρέπει να χρησιμοποιήσει όλα τα μέσα. Πρέπει να προχωρήσουμε σε καταλήψεις διαρκείας και κάθε είδους

εξωστρεφείς δράσεις, ώστε **το φοιτητικό κίνημα να γίνει ένα ζωντανό κέντρο αγώνα για όλη την κοινωνία, αλλά και να δημιουργήσει το ίδιο κέντρο αγώνα μέσα στις πόλεις**, όπου θα καλεί όλα τα πληττόμενα κομμάτια της κοινωνίας σε μια παρατεταμένη εξέγερση ενάντια στη χούντα των ιμπεριαλιστών του ΔΝΤ και της ΕΕ και της κατοχικής κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ.

Ως Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη (ΣΣΠ) κάνουμε ανοιχτό κάλεσμα σε όλες τις παρατάξεις-σχήματα της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, στα αυτόνομα σχήματα και όλους τους φοιτητές που συμμερίζονται τις ίδιες αγωνίες να βάλουμε από κοινού και με όλες μας τις δυνάμεις αυτά τα πράγματα στους συλλόγους, στις γενικές συνελεύσεις και στα συντονιστικά των φοιτητικών συλλόγων.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΒΗΧΟ

Σε νέα δίωξη εναντίον του Παναγιώτη Βήχου προχώρησε ο Εισαγγελέας Εφετών, με κατηγορίες που συνδέονται με τη σκευωρία που εξυφάνθηκε εναντίον του, μετά την καταγγελία του ίδιου και της Αθηνάς Βήχου για κυκλώματα σωματεμπορίας και καταναγκαστικής πορνείας στο νησί της Σαντορίνης το 1998, και τον μακρόχρονο δικαστικό μαρτύριο που ακολούθησε.

Μόνο οργή προκαλεί η νέα αυτή δίωξη, που έχει ως αποτέλεσμα τη σπύλωση της προσωπικότητάς του και την απαξίωση όσων καταγγέλλουν τα κυκλώματα του τράφικινγκ τα οποία μέχρι σήμερα δρουν είτε τελείως ανεξέλεγκτα, είτε με μικρές και σποραδικές ποινές από τα δικαστήρια. Υπενθυμίζουμε ότι μεταξύ των καταγγελλθέντων από τον ίδιο βρισκόταν αξιωματικός της αστυνομίας, ο οποίος αθωώθηκε όπως και όλοι οι αξιωματικοί της αστυνομίας που έχουν κατά καιρούς κατηγορηθεί για εμπλοκή στο τράφικινγκ και πορισμό μέρους από τα τεράστια κέρδη που αυτό αποφέρει από την σεξουαλική εκμετάλλευση εις βάρος των γυναικών, συχνά και παιδιών, με αποτέλεσμα να διαιωνίζεται αυτή η κακουργηματική δραστηριότητα.

Υπενθυμίζουμε επίσης ότι πολλές γυναίκες, φεμινιστικές και κοινωνικές οργανώσεις έχουν εκφράσει παντοειδώς την αλληλεγγύη τους εναντίον αυτής της δίωξης και έχουν σταθεί στο πλευρό του Παν. Βήχου για όλο το διάστημα που αυτή εξελίσσεται.

Οι πολίτες και οι φορείς που υπογράφουμε αυτή την διαμαρτυρία, ζητούμε την άμεση παύση κάθε δίωξης εις βάρος του Παναγιώτη Βήχου.

Στείλτε υπογραφές συμπαράστασης εδώ: vihospanos@yahoo.gr

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΝΕΡΓΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Ενάντια στο κράτος και την εργοδοσία που μας μεταχειρίζονται σαν ανθρώπους τρίτης κατηγορίας, οι άνεργοι μαζί με τους εργαζόμενους προτάσσουμε τα μόνα μας όπλα, την αλληλεγγύη και την αυτοοργάνωση μας.

Η δραματική αύξηση της ανεργίας, τα καθημερινά λουκέτα, η έλλειψη προοπτικής των ανέργων από το κράτος, η αδιαφορία της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, η προσπάθεια της κυβέρνησης να χρησιμοποιήσει τους άνεργους σαν πολιορκητικό κλοιό ενάντια σ' όσους έχουν δουλειά - και κυρίως η διάθεση να παλέψουμε για τα αιτήματά μας, οδήγησαν στη δημιουργία της «Επιτροπής Ανέργων Θεσσαλονίκης».

Θεωρώντας ότι οι άνεργοι αποτελούν αναπόσπαστο κομμάτι της εργατικής τάξης, η Επιτροπή προγραμματίζει κινητοποιήσεις με βάση ένα πρόγραμμα άμεσης ανακούφισης των ανέργων:

- Επίδομα ανεργίας 700 ευρώ χωρίς προϋποθέσεις για όλο το διάστημα ανεργίας και όχι μόνο για 12 μήνες.
- Ο χρόνος της ανεργίας να υπολογίζεται στα συντάξια χρόνια. Κοινωνική ασφάλιση και ιατροφαρμακευτική περίθαλψη για όλο το διάστημα ανεργίας.
- Δημόσιες επενδύσεις για τη δημιουργία θέσεων μόνιμης και σταθερής εργασίας.
- Άμεσες μαζικές προσλήψεις σε υγεία, παιδεία, κοινωνικές υπηρεσίες.
- Δωρεάν χρήση των Μέσων Μαζικής Μεταφοράς με απλή επίδειξη της κάρτας ανεργίας.
- Μείωση του ΦΠΑ σε βασικά είδη πρώτης ανάγκης, μείωση των τιμολογίων της ΔΕΗ και της ΕΥΑΘ.

Μοιράζοντας χιλιάδες κείμενα στους ΟΑΕΔ, καλέσαμε στη Γενική Απεργία στις 15 Δεκεμβρίου, τονίζοντας ότι πρέπει να δυναμώσει η πάλη ενάντια στα βάρβαρα μέτρα του μνημονίου, της κυβέρνησης, της Τρόικας. Το πανό της Επιτροπής στην απεργιακή διαδήλωση βρήκε θετική ανταπόκριση, αφού για πρώτη φορά άνεργοι συμμετείχαν οργανωμένα.

Στις 22/12 έγινε παράσταση διαμαρτυρίας έξω από τα κεντρικά γραφεία του ΟΑΕΔ Κεντρικής Μακεδονίας, απαιτώντας την αύξηση του επιδόματος ανεργίας στα 700 ευρώ. Με κείμενο προς τους εργαζόμενους στον ΟΑΕΔ δηλώσαμε τη συμπαράστασή μας στα αιτήματά τους, που σχετίζονται και με την έλλειψη προσωπικού. Σε συνάντηση με τη διευθύ-

ντρια, απαιτήσαμε η διοίκηση του ΟΑΕΔ να πάρει θέση υπέρ των αιτημάτων των ανέργων, να ζητήσει άμεσα προσλήψεις προσωπικού από την κυβέρνηση.

Συμμετέχουμε ενεργά στις κινητοποιήσεις ενάντια στις παράλογες αυξήσεις της κυβέρνησης και του ΟΑΣΘ στις τιμές των εισιτηρίων. Σε παράσταση διαμαρτυρίας για το νέο χαράτσι στη διοίκηση του ΟΑΣΘ, κρεμάσαμε πανό από το κτήριο καλώντας σε αγώνα για να παρθούν πίσω οι αυξήσεις. Αντιπροσωπεία της επιτροπής συναντήθηκε με το διευθυντή του ΟΑΣΘ, απαιτώντας τη δωρεάν μετακίνηση των ανέργων στα λεωφορεία και εξηγώντας ότι δεν θα επιτρέψουν σε κανένα να στερήσει το δικαίωμα στη μετακίνηση. Αυτός απάντησε ότι «ο οργανισμός είχε προτείνει στην κυβέρνηση τη μείωση του εισιτηρίου για τους άνεργους αλλά το θέμα κόλλησε». Ξεκαθαρίσαμε ότι δεν θα ανεχτούμε επιβολή προστίμων και όλους τους εξουτελιστικούς ελέγχους και αν κάτι τέτοιο συμβεί θα προχωρήσουμε σε πιο δυναμικές κινητοποιήσεις. Η κινητοποίηση έληξε με την επιβίβαση μελών της επιτροπής σε λεωφορείο, όπου μοιράστηκαν κείμενα και οι επιβάτες δεν ακύρωσαν το εισιτήριο τους σε ένδειξη διαμαρτυρίας.

Η Επιτροπή συμμετείχε και σε διαδήλωση στο γραφείο του υφυπουργού Μεταφορών Βούγια. Στη συνάντηση μαζί του, είπε ότι εξετάζει μαζί με τα υπουργεία Οικονομικών και Εργασίας τη μείωση κατά 50% του εισιτηρίου για τους άνεργους, με βάση όμως εισοδηματικά κριτήρια. Η επιτροπή ξεκαθάρισε ότι απαιτεί ελεύθερη/δωρεάν μετακίνηση των ανέργων και δεν αποδέχεται τη «λογική» των εισοδηματικών κριτηρίων, που ανοίγει τον δρόμο ακόμα και για κόψιμο του ταμείου ανεργίας από χιλιάδες άνεργους, που δεν θα καλύπτουν τα «κριτήρια».

Η επιτροπή πραγματοποιεί συνελεύσεις κάθε δύο εβδομάδες στο Εργατικό Κέντρο Θεσσαλονίκης. Κάθε Παρασκευή 10 με 12 το πρωί, βρισκόμαστε στον 4ο όροφο (1ο γραφείο) του Εργατικού Κέντρου, δίνοντας πληροφορίες στους άνεργους για ζητήματα που τους απασχολούν.

Για περισσότερες πληροφορίες:

τηλ. 6975 735 800

blog: epitropi-anergon-the.pblogs.gr

Από την δράση μας

Θεσσαλονίκη

Η πάλη της Αντεπίθεσης στον κλάδο του επισιτισμού

Λόγω της επίθεσης κυβέρνησης-τρόικας, καταστήματα του επισιτισμού που τηρούσαν σχετικά την εργατική νομοθεσία (μεγάλες εταιρίες όπως Goody's, Applebees, Pizza Hut κα.) τείνουν να μετατραπούν σε κάτεργα (αλλαγές συμβάσεων, μείωση ωρών και μισθών κλπ.). Επίσης, λόγω των επιπτώσεων της κρίσης (μείωση της κατανάλωσης, ανεργία κλπ.), ο επισιτισμός, όπου άλλοτε πολλοί έβρισκαν δουλειά, γνωρίζει πλέον λουκέτα και συνεχείς απολύσεις. Όλα αυτά ενώ η γενικότερη επίθεση της κυβέρνησης αλλάζει άρδην τη συνείδηση των εργαζόμενων στον κλάδο, σπάζοντας τις όποιες αυταπάτες ότι «εμάς δεν μας πάνει το ΔΝΤ γιατί ήδη βρισκόμαστε στον πάτο του βαρελιού». Έτσι έχουμε μια τάση των εργαζόμενων, που συνεχώς μεγαλώνει και γενικεύεται, για συζήτηση των προβλημάτων τους, οργάνωση στο Σωματείο και διεκδίκηση αιτημάτων (δεδουλευμένα που τους οφείλονται, μη αλλαγή συμβάσεων κα.).

Η Αντεπίθεση είναι η μόνη παράταξη που δημιουργεί αγώνες στον κλάδο και προς το παρόν υπάρχουν σημαντικές επιτυχίες, που παλιότερα θα ήταν αδιανόητες. Πέρα από τη νίκη στο εστιατόριο Banquet, σ' ένα κατάστημα Goody's στη Θεσσαλονίκη οι εργαζόμενοι κατάφεραν να αποτρέψουν την αλλαγή των συμβάσεων και των όρων εργασίας, διατηρώντας το 8ωρο-5νθήμερο και την πληρωμή των προσαυξήσεων για νυχτερινά, υπερωρίες και αργίες, που παράνομα ήθελε να τους περικόψει η εργοδοσία. Επίσης, με διήμερες κινητοποιήσεις και παραστάσεις διαμαρτυρίας καταφέραμε τέσσερις εργαζόμενοι σε κέντρο διασκέδασης να πάρουν τα περισσότερα από τα λεφτά που τους χρωστούσε ο εργοδότης, παρόλο που αυτός χρησιμοποίησε μπράβο με όπλο για να μας εκφοβίσει.

Το Σωματείο Επισιτισμού-Τουρισμού Θεσσαλονίκης

Στις εκλογές του Σωματείου στις 13-15 Δεκέμβρη, η Αντεπίθεση στον Επισιτισμό πήρε 46 ψήφους (31 το 2008) και διατήρησε τις 2 έδρες στο Δ.Σ. Η Ταξική Ενότητα (ΠΑΜΕ-ΚΚΕ) πήρε 210 ψήφους (110 το 2008) και 9 έδρες, όσες είχε ήδη.

Στις εκλογές συνέβησαν πολλά τραγελαφικά. Καταρχάς προστέθηκε και τρίτη μέρα εκλογών, πράγμα ασυνήθιστο για το Σωματείο - και μάλιστα η 15η Δεκέμβρη που ήταν ημέρα απεργίας! Φυσικά, στην εκλογοαπολογιστική συνέλευση είχε εκλεγεί τριμελής εφορευτική επιτροπή αποτελούμενη μόνο από μέλη του ΠΑΜΕ... Πάνω από τις μισές από τις ψήφους της Ταξικής Ενότητας ήταν από φοιτητές που έχουν εγγραφεί στο Σωματείο και δεν έχουν καμία σχέση με τον επισιτισμό, άλλο ένα τέταρτο ήταν από φοιτητές που μόνο περιστασιακά εργάζονται στον επισιτισμό. Εκλέχτηκαν 3 αντιπρόσωποι στην Ομοσπονδία και 3 στο ΕΚΘ, όλοι από το ΠΑΜΕ. Αυτό έγινε γιατί η Ταξική Ενότητα επικαλέστηκε τον ν. 1264/82 (που σε άλλες περιπτώσεις τον καταγγέλλει ως αντιδημοκρατικό νόμο του ΠΑΣΟΚ), ο οποίος αφαιρεί τη δυνατότητα από τις μικρότερες παρατάξεις να βγάλουν εκπροσώπους σε δευτεροβάθμια όργανα και συνέδρια.

Έτσι, οι απατεωνίσκοι του ΠΑΜΕ μπορεί να εμφανίστηκαν συνεπείς «οικολόγοι», αφού έβαλαν και τα δέντρα να ψηφίσουν, αλλά δεν μπόρεσαν, παρά τη μεγάλη κινητοποίηση του μηχανισμού τους, να πετάξουν την Αντεπίθεση έξω από τη διοίκηση του Σωματείου. Πολιτικά δεν παίζουν κανένα ρόλο, ενώ η Αντεπίθεση αρχίζει και παίζει ηγετικό ρόλο στον κλάδο και στο Σωματείο, δείχνοντας με την πολιτική της μια άλλη εικόνα για το πως αυτό πρέπει να λειτουργεί και να παλεύει. Το μόνο που κάνουν οι εργοδοτικοί του ΠΑΜΕ και της Ταξικής Ενότητας είναι να προσπαθούν να υπονομεύσουν κάθε αγώνα που συμμετέχει ή δημιουργεί στον κλάδο η Αντεπίθεση, συνδιαλεγόμενοι συνεχώς με τις εργοδοσίες πίσω από τις πλάτες των εργαζόμενων.

Ως Αντεπίθεση παλεύουμε αφενός για την ανασυγκρότηση του Σωματείου στους χώρους δουλειάς, με εγγραφές όσο το δυνατόν περισσότερων εργαζόμενων και τη δημιουργία επιτροπών και αγώνων - και αφετέρου για την ανασύνθεσή του, δηλαδή για να ξεπεράσουμε και να νικήσουμε την πολιτική και πρακτική του ΠΑΜΕ, ώστε μια αντικαπιταλιστική πολιτική να πάρει τη θέση της ταξικής συνδιαλλαγής, της υπονόμευσης των αγώνων και του κοινοβουλευτικού κρετινισμού του.

Αλλαγή φρουράς στο Λίβανο

Η Χεζμπολάχ παίρνει τα ηνία

Κυβέρνηση στηριζόμενη από τη Χεζμπολάχ έχει πλέον ο Λίβανος μετά την κατάρρευση της κυβέρνησης εθνικής ενότητας, υπό την ηγεσία του φιλοδυτικού Σαάντ Χαρίρι, και τους έξυπνους χειρισμούς της Χεζμπολάχ που κατόρθωσε να συγκεντρώσει τη στήριξη των 68 απαιτούμενων βουλευτών κάτω από την υποψηφιότητα του μετριοπαθούς επιχειρηματία Νατζίμπ Μικάτι. Οργανισμένη η Δύση και πρώτα και κύρια οι ΗΠΑ παρακολουθούν την απομάκρυνση ενός ακόμα αραβικού καθεστώτος από την άμεση επιρροή τους και, ενώ προς το παρόν ακούονται σε εμπρηστικές δηλώσεις, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ετοιμάζουν τις επόμενες κινήσεις τους με στόχο την «επαναφορά της τάξης πραγμάτων» στην προηγούμενη, συμφέρουσα για τους ίδιους κατάσταση.

Η κυβέρνηση εθνικής ενότητας είχε σχηματιστεί μετά τις εκλογές του Ιουνίου 2009, μετά την απόφαση της Χεζμπολάχ να συναινέσει σε μια κυβέρνηση υπό τον αμερικανόφιλο Σαάντ Χαρίρι προκειμένου να αρθεί το αδιέξοδο και να αποφευχθούν νέες συγκρούσεις και αιματοχυσίες, ακόμα και ένας νέος εμφύλιος. Η ρήξη στους κόλπους της ξεκίνησε όταν έγινε σαφές ότι το Διεθνές Δικαστήριο του ΟΗΕ που διεξήγαγε τις έρευνες για τη δολοφονία του πρώην πρωθυπουργού Ραφίκ Χαρίρι -πατέρα του μέχρι πρότινος πρωθυπουργού- επρόκειτο να επιρρίψει ευθύνες σε μέλη της Χεζμπολάχ. Η εν λόγω δολοφονία που πραγματοποιήθηκε το Φεβρουάριο του 2005 και που γι' αυτήν είχε αρχικά κατηγορηθεί το συριακό καθεστώς, είχε προκαλέσει αλυσιδωτές αντιδράσεις με πρώτη την αποχώρηση των συριακών στρατευμάτων από τα εδάφη του Λιβάνου. Ακολούθησε η ισραηλινή επίθεση το καλοκαίρι του 2006, ο πόλεμος των 33 ημερών και η ανάδειξη της Χεζμπολάχ σε πρωταγωνιστή των πολιτικών εξελίξεων στη χώρα.

Η Χεζμπολάχ έδωσε την ευκαιρία στο Χαρίρι να αποτρέψει το αδιέξοδο και τη διάλυση της κυβέρνησής του, αν δεν αναγνώριζε τη δικαιοδοσία του δικαστηρίου και απέρριπτε τα αποτελέσματα της έρευνάς του πριν καν ανακοινωθούν. Επρόκειτο, βέβαια, για μια ενέργεια που ούτε ο ίδιος ο Χαρίρι ούτε οι αμερικάνοι εντολείς του υπήρχε περίπτωση να δεχτούν, πολύ περισσότερο όταν, καθόλου τυχαία, αυτό ακριβώς το πόρισμα εξυπηρετεί τις ατέρμονες -και άκαρπες- προσπάθειές τους να μειώσουν το κύρος και την επιρροή της Χεζμπολάχ και να την βγάλουν από την πολιτική σκηνή της χώρας. Μόνο που και αυτή τη φορά οι μηχανορραφίες και δολοπλοκίες τους γύρισαν μπουμερανγκ. Σε πρώτη φάση, η παραίτηση 11 υπουργών (2 μελών της Χεζμπολάχ, 8 συνεργατών της από το σιιτικό κόμμα «Αμάλ» και το «Πατριωτικό Κίνημα της Ελευθερίας» του μαρωνίτη χριστιανού πρώην στρατηγού Μισέλ Αούν, καθώς και ενός υπουργού διορισμένου από τον πρόεδρο της χώρας), οδήγησε στην κατάρρευση της κυβέρνησης. Η διαμεσολαβητική πρωτοβουλία της Σαουδικής Αραβίας (που στηρίζει το Χαρίρι), της Συρίας (που στηρίζει τη Χεζμπολάχ), της Τουρκίας και του Κατάρ, στην οποία φέρεται να είχε συναινέσει και το Ιράν, και η οποία καλούσε από τη μια τη Χεζμπολάχ να μη χρησιμοποιήσει βία σε περίπτωση παραπομπής μελών της και, από την άλλη, το Χαρίρι να δεσμευτεί ότι δεν θα αξιοποιήσει πολιτικά μια

τέτοια εξέλιξη, έπεσε, όπως ήταν αναμενόμενο, στο κενό. Στη συνέχεια, και ενώ ο Χαρίρι περίμενε να πάρει εντολή για το σχηματισμό κυβέρνησης από τον πρόεδρο Σουλεϊμάν, η Χεζμπολάχ αιφνιδίασε τους πάντες προτείνοντας για πρωθυπουργό όχι κάποιον προσκεϊμένο στην ίδια σιιτική πολιτική (το σύνταγμα διανέμει τα αξιώματα με βάση τις θρησκευτικές πεποιθήσεις, διατηρώντας θρησκευτικούς διαχωρισμούς και αντιπαλότητες) αλλά έναν σουνίτη, τον δισεκατομμυριούχο επιχειρηματία Μικάτι, επίσης προσκεϊμένο μέχρι πρότινος στο Χαρίρι και ο οποίος έχει διατελέσει υπουργός και πρωθυπουργός και θεωρείται όχι μόνο μετριοπαθής αλλά και φιλοδυτικός. Αυτή η υποψηφιότητα έλυσε τα χέρια των βουλευτών του Δρούζου ηγέτη Ουαλίτ Τζουμπλάντ, που μέχρι πρόσφατα στήριζαν το Χαρίρι, και «έπεισε» 7 από αυτούς να δώσουν ψήφο εμπιστοσύνης στον κυβερνητικό σχηματισμό που πρότεινε η Χεζμπολάχ, εξασφαλίζοντάς της 65 από τους 128 ψήφους της βουλής.

Αυτοί που παρουσιάζονται τώρα αδιάλλακτοι, αντιδραστικοί και υπεύθυνοι της πώλωσης είναι ο Χαρίρι και οι δυτικοί και άραβες σύμμαχοι και υποστηρικτές του, αφού αρνούνται τις εκκλήσεις του νέου πρωθυπουργού να συμμετέχουν σε μια νέα κυβέρνηση εθνικής ενότητας, όπου όμως πρωθυπουργός δεν θα είναι ο Χαρίρι αλλά ο Μικάτι. Διοργανώνουν διαδηλώσεις διαμαρτυρίας των σουνιτών σε όλη τη χώρα κάνοντας λόγο για πραξικόπημα και προδοσία. Ταυτόχρονα, τόσο ο Ομπάμα όσο και η Κλίντον προειδοποιούν σε όλους τους τόνους ότι θα υπάρξουν επιπτώσεις στις διμερείς σχέσεις των δύο χωρών αν κυριαρχήσει μια κυβέρνηση ελεγχόμενη από τη Χεζμπολάχ. Αν και ο Μικάτι δεν έχει δώσει ακόμα δείγματα γραφής και αποφεύγει να διευκρινίσει ποια ακριβώς στάση θα κρατήσει σε σχέση με το Διεθνές Δικαστήριο (η Χεζμπολάχ έχει θέσει ως προϋπόθεση για την στήριξή του τον τερματισμό της χρηματοδότησης του δικαστηρίου και την ανάκληση των δικαστικών που συμμετέχουν στις διαδικασίες του), το μόνο σίγουρο είναι ότι οι πιέσεις που θα ασκηθούν από τη Δύση και ιδίως την Ουάσιγκτον για την ανατροπή της κατάστασης που έχει διαμορφωθεί θα είναι ισχυρότατες. Πολύ περισσότερο τώρα που το ένα μετά το άλλο τα αράβικα φιλοδυτικά καθεστώτα ανατρέπονται από το τσουνάμι των λαϊκών εξεγέρσεων, πράγμα που απειλεί να ανατρέψει όλους τους σχεδιασμούς των ιμπεριαλιστών στην ευρύτερη περιοχή.

στον κόσμο...

ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΑΜΕΡΙΚΗ

Κινητοποιήσεις ενάντια στις αυξήσεις των τιμών εξαπλώνονται στη Λατινική Αμερική. Στην πόλη Πούντα Αρένας, στη νότιο Χιλή, τον Ιανουάριο τοπικές οργανώσεις και συνδικάτα οργάνωσαν τρεις τουλάχιστον διαδηλώσεις ενάντια στην αύξηση κατά 17% της τιμής του φυσικού αερίου (που αντιστοιχεί σε μείωση 25% στο εισόδημα), προκειμένου να εναρμονιστεί με τις τιμές που ισχύουν στην υπόλοιπη χώρα. Στις 13/1, δύο διαδηλώτριες δολοφονήθηκαν και μία ακόμα τραυματίστηκε σοβαρά, από περιπολικό που έπεσε πάνω στο οδόφραγμα στο οποίο βρίσκονταν με αποτέλεσμα να τις ρίξει λιπόθυμες μέσα στη φωτιά.

Την ίδια μέρα, στην πρωτεύουσα της Βραζιλίας περίπου 1.000 εργαζόμενοι και φοιτητές συμμετείχαν στην τρίτη κατά σειρά διαδήλωση ενάντια στην αύξηση της τιμής των εισιτηρίων των μέσων μαζικής μεταφοράς, που κάλεσε το MPL (Κίνημα για την Ελεύθερη Μετακίνηση). Δέχτηκαν επίθεση από τα ΜΑΤ και τη στρατιωτική αστυνομία, που διέλυσαν το μεγαλύτερο μέρος της πορείας προσάγοντας 30 διαδηλωτές. Οι διαδηλώσεις συνεχίζονται σε εβδομαδιαία βάση ενώ η συμμετοχή στις 20/1 έφτασε στις 4.000.

ΙΣΠΑΝΙΑ

Η πολιτοφυλακή και η αστυνομία συνέλαβαν τον Ιανουάριο δέκα τουλάχιστον αγωνιστές του αυτονομιστικού βάσκικου κινήματος (στα πλαίσια του «πολέμου κατά της τρομοκρατίας»), σε μια επιχείρηση που εκτυλίχθηκε στο μεγαλύτερο μέρος της στην πόλη Ναβάρα, με εισβολές μπάτσων σε σπίτια, γραφεία και στέκια. Όλοι οι συλληφθέντες κρατούνται στην απομόνωση με την κατηγορία ότι είναι ιδρυτικά μέλη της παράνομης βάσκικης οργάνωσης Ekin ή επειδή έχουν σχέση με το αντιφασιστικό δίκτυο apurtu.org. Τις επόμενες μέρες, σαν απάντηση στο όργιο καταστολής, πραγματοποιήθηκαν πορείες αλληλεγγύης, με τη μεγαλύτερη στις 22/1 με πάνω από 10.000 διαδηλωτές. Τέσσερις συλληφθέντες απελευθερώθηκαν, ενώ δύο έχουν ήδη καταδικαστεί. Οι συλλήψεις έγιναν δύο μέρες μετά τη συμφωνία ενότητας που υπογράφηκε από τις μεγαλύτερες αριστερές πολιτικές δυνάμεις της Χώρας των Βάσκων (Ezker Abertzalea, Eusko Alkartasuna και Ezker Batua) και αφού είχε προηγηθεί μεγαλειώδης πορεία στο Μπιλμπάο για τους πολιτικούς κρατούμενους και ανακήρυξη μόνιμης εκχειρίδας από την ETA.

ΣΡΙ ΛΑΝΚΑ

Ο Γενικός Γραμματέας του N SSP (τμήμα της Ενιαίας Γραμματείας της 4ης Διεθνούς στη Σρι Λάνκα) Vickramabahu Karunaratne (Μπαχού) δέχθηκε επίθεση στις 7/12 σε αεροδρόμιο της Σρι Λάνκα από αστυνομικούς της ασφάλειας του αεροδρομίου. Δεκάδες ένστολοι επιτέθηκαν απρόκλητα στον ίδιο και σε δεκάδες μέλη του N SSP που τον περίμεναν, τραυματίζοντας συναγωνιστές/-νίστριες και ουρλιάζοντας ότι ο Μπαχού είναι «προδότης που θέλει να διαιρέσει τη χώρα». Όπως έγινε γνωστό, είχαν εντολή από τον πρόεδρο Ραγιαπάκσα, που θεώρησε ότι ο Μπαχού και ο Jayawardena (πρόεδρος του μεγαλύτερου αντιπολιτευόμενου κόμματος) είναι υπεύθυνοι για τις διαμαρτυρίες των εξόριστων Ταμίλ στο Λονδίνο.

Ο Μπαχού επέστρεψε από την Βρετανία, όπου είχε απευθύνει χαιρετισμό σε δημόσιες συγκεντρώσεις αφιερωμένες στη μέρα μνήμης των Ταμίλ, στις οποίες παρευρέθηκαν δεκάδες χιλιάδες εξόριστοι Ταμίλ που υποστηρίζουν την επαναστατική οργάνωση Τίγρεις των Ταμίλ (επιζητεί την εθνική αυτοδιάθεση των Ταμίλ, στο βόρειο μέρος της Σρι Λάνκα). Ο Μπαχού μίλησε και σε εκδήλωση στο βρετανικό Κοινοβούλιο, αφιερωμένη στο ίδιο ζήτημα.

Μπαρουταποθήκη συμφερόντων η Ανατολική Μεσόγειος

■ Σωφρόνης Παπαδόπουλος

Η πιθανή ύπαρξη μεγάλων κοιτασμάτων πετρελαίου και κυρίως φυσικού αερίου στη θαλάσσια περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου, ήρθε να προσθέσει νέα τεράστια ποσότητα εύφλεκτης ύλης στην πολυπαθή Μέση Ανατολή και όχι μόνο. Όταν μάλιστα απ' αυτά τα κοιτάσματα «Ταμάρ» και «Λεβιάθαν» τα ανακτήσιμα αποθέματα του δεύτερου και μεγαλύτερου, όπως ανακοίνωσε η ισραηλο-αμερικανικών συμφερόντων πολυεθνική Νομπλ Ένερτζι (έχει αναλάβει τις έρευνες για λογαριασμό του Ισραήλ), είναι της τάξης των 500 δις. κυβικών μέτρων φυσικού αερίου (ποσότητα ικανή να καλύψει τις ενεργειακές ανάγκες του Ισραήλ και ταυτόχρονα να το καταστήσει σημαντική εξαγωγική δύναμη) - τότε προφανώς πρόκειται να παιχτούν τεράστια οικονομικά συμφέροντα. Όταν δε αυτά τα κοιτάσματα έσπευσε το Ισραήλ να τα περιλάβει στη δική του Αποκλειστική Οικονομική Ζώνη (ΑΟΖ)¹ όπως το ίδιο την όρισε, αλλάζοντας άρδην το γεωπολιτικό τοπίο και το στάτους κβο στην περιοχή, τότε αυτά τα αποθέματα βάζουν πραγματικό μπουρλότο στη Μ. Ανατολή και όχι μόνο.

Την ισραηλινή ΑΟΖ αναγνώρισε στις 17 Δεκεμβρίου η Κύπρος, όπως και την κυπριακή ΑΟΖ είχε αναγνωρίσει προηγούμενα το Ισραήλ. Όμως καμία από τις δυο παραπάνω ΑΟΖ δεν αναγνώρισε η Τουρκία, με το πρόσχημα ότι αγνοήθηκε το τουρκοκυπριακό κράτος, πράγμα που φυσικά περιπλέκει την κατάσταση και την μετατρέπει σε μπαρουταποθήκη. Εκτός όμως από την Τουρκία, στην περιοχή βρίσκονται και άλλες δυνάμεις η Συρία, ο Λίβανος ακόμη και η Αίγυπτος, που έχουν διεκδικήσεις και συμφέροντα, τα οποία όμως μέχρι στιγμής αγνοούνται πλήρως από το Ισραήλ και τους συμμάχους του. Αυτές οι χώρες μπορεί μέχρι τώρα να μην έχουν εκδηλώσει πλήρως την αντίθεσή τους στα σχέδια αποκλειστικής εκμετάλλευσης των πιθανών κοιτασμάτων από το Ισραήλ, αλλά είναι βέβαιο ότι πολύ σύντομα -και με τη βοήθεια της Τουρκίας- θα το πράξουν. Αυτό δεν φαίνεται να αργεί, μια που αυτή την περίοδο βρίσκονται σε συζητήσεις και διαπραγματεύσεις για την χάραξη δικών τους ΑΟΖ.

Η Τουρκία βρίσκεται σε συζητήσεις με την Αίγυπτο για την χάραξη των ΑΟΖ. Είναι ένα πολύ κρίσιμο σημείο, γιατί η έκβαση αυτών των συζητήσεων θα καθορίσει ένα μεγάλο μέρος του συσχετισμού δύναμης στην περιοχή. Το άλλο κρίσιμο σημείο είναι οι σχέσεις Τουρκίας-Ελλάδας ή και ο καθορισμός της ελληνικής ΑΟΖ, αν ποτέ καθοριστούν

τέτοια ζώνη η ελληνική αστική τάξη και τα πολιτικά της επιτελεία.

Ως γνωστόν, οι σχέσεις Τουρκίας-Ισραήλ όχι μόνο δεν είναι καθόλου καλές τα τελευταία χρόνια αλλά και χειροτερεύουν διαρκώς. Αυτές οι κακές σχέσεις ήρθαν να επιβαρυνθούν ακόμη περισσότερο από την προσπάθεια του Ισραήλ να παραμερίσει την Τουρκία είτε από την εκμετάλλευση των κοιτασμάτων είτε από τη μεταφορά τους μέσω της Τουρκίας. Για να υλοποιήσει αυτή την πολιτική, το Ισραήλ προχώρησε σε συμφωνία με την Κύπρο και την Ελλάδα, ώστε να έχει συμμάχους και διόδους εξαγωγών όταν θα αρχίσει η εκμετάλλευση των κοιτασμάτων, που υπολογίζεται στο 2015.

Αυτός είναι και ο βασικός λόγος του ξαφνικού «έρωτα» του Παπανδρέου με την πιο αντιδραστική κυβέρνηση του Ισραήλ, με τους χασάπηδες Νετανιάχου και Λίμπερμαν. Μια συμμαχία όπου συμμετέχει και η Κύπρος, που χαρακτηρίζεται από τον πιο χυδαίο αμοραλισμό, μια που άμεσο και κύριο θύμα της είναι ο παλαιστινιακός λαός. Πέρα όμως απ' αυτό, είναι βέβαιο ότι θα ρίξει όλη την περιοχή σε μια νέα κρίση και σε ανταγωνισμούς ντόπιους και ιμπεριαλιστικούς χωρίς προηγούμενο.

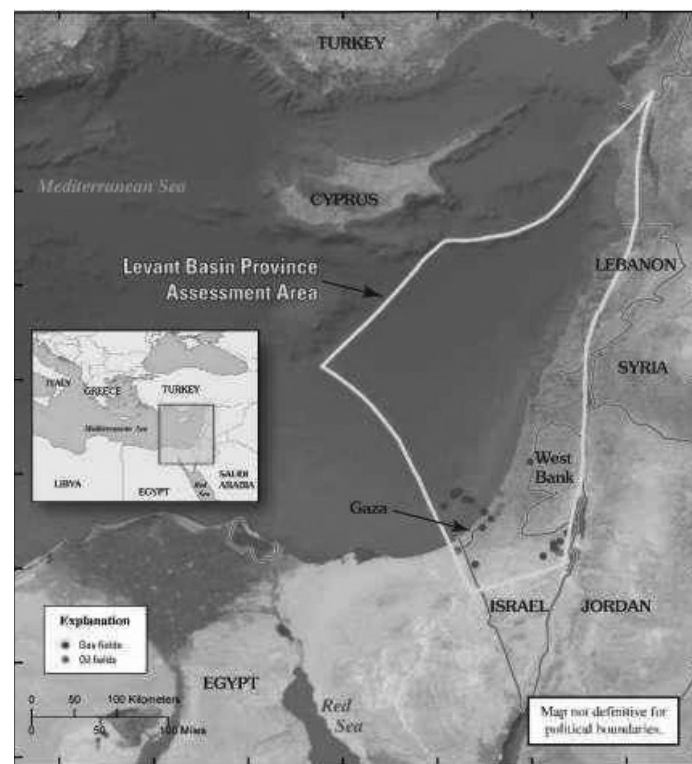
Παρότι ο Παπανδρέου και η κυβέρνηση του γνωρίζουν πολύ καλά τι διακυβεύεται, έκαναν ακόμη ένα βήμα παραπάνω προτείνοντας τη δημιουργία κοινού υπουργικού συμβουλίου συνεργασίας μεταξύ Ελλάδας και Ισραήλ! Βέβαια, αυτές οι επιλογές δεν είναι μόνο του Παπανδρέου και της παρέας του, αλλά και της άρχουσας τάξης που τον στηρίζει με νύχια και με δόντια και ενδεχόμενα των ιμπεριαλιστών ή κάποιων μερίδων τους. Όλοι οι μεγαλοεκδότες/καναλάρχες και οι παπαγάλοι τους, όλοι οι «πατριώτες» που μέχρι χτες κατηγορούσαν τον Παπανδρέου για «εθνική μειοδοσία» λόγω μνημονίου, τώρα συντάχθηκαν μαζί του. Από κοντά και ο λαλίστατος Γ. Καρατζαφέρης, που έσπευσε να δηλώσει: «Στην κομβική αυτή στιγμή, εξυπηρετεί τα εθνικά μας συμφέροντα η συμφωνία με το Ισραήλ για την ΑΟΖ. Πρέπει να δράσουμε άμεσα και αποφασιστικά για να εκμεταλλευτούμε την κόντρα και την αντιπαλότητα μεταξύ Τουρκίας-Ισραήλ».

Αυτοί οι χυδαίοι οικονομικοί και πολιτικοί υπολογισμοί, που σε κάθε περίπτωση ανήκουν πλήρως στην αστική ηθική και στην εξυπηρέτηση των λεγόμενων εθνικών συμφερόντων, μπορούν να αποδειχτούν τραγικοί για τα συμφέροντα των λαών της περιοχής, όπως και τα τεράστια κοιτάσματα πετρελαίου και φυσικού αερίου ολόκληρης της Μ. Ανατολής οφέλησαν μονάχα τις πολυεθνικές, τους ιμπεριαλιστές

και τους υπηρέτες τους, ενώ στους λαούς έφεραν δεινά, καταστροφές, πείνα και πολέμους.

Γελιέται όποιος νομίζει ότι η «χρυσή» συμφωνία, όπως την ονόμασαν τα ΜΜΕ, θα περπατήσει χωρίς εμπόδια ή ότι ο «κομμουνιστής» Χριστόφιας θα λύσει το πρόβλημα της Κύπρου ευνοϊκά για την ελληνοκυπριακή πλευράς συμμαχώντας πλήρως με το Ισραήλ. Ήδη η Τουρκία έχει προειδοποιήσει ότι δεν μπορεί να γίνει εξόρυξη και δεν σκοπεύει να μείνει απαθής, αν δεν υπάρξει ευρύτερη συμφωνία (αφού τα κοιτάσματα αφορούν και την τουρκοκυπριακή πλευρά) ή αν αγνοηθούν τα συμφέροντα των παλαιστινίων. Τέλος, η Τουρκία αρνείται στην Ελλάδα να καθορίσει τη δική της ΑΟΖ, γιατί κάτι τέτοιο θα την απέκλειε σχεδόν τελείως -λόγω Καστελόριζου²- από την επίμαχη περιοχή. Θα αποδειχτεί τραγικό λάθος αν η ελληνική αστική τάξη, όπως και η κυπριακή, θεωρήσουν ότι η Τουρκία θα «φοβηθεί» από την στρατηγική συμμαχία με το Ισραήλ. Η τουρκική αστική τάξη δεν σκοπεύει καθόλου να μείνει έξω από το μεγάλο φαγόλοτο, ειδικά σε μια περίοδο όπου θέλει να παίξει -και παίζει- το ρόλο μια περιφερειακής δύναμης. Αλλά δεν είναι μόνο η Τουρκία, είναι και οι άλλες χώρες (Συρία, Λίβανος, Αίγυπτος) που θέλουν μερίδιο από την πίτα. Οι τελευταίες εξελίξεις στην περιοχή ανακατεύουν και πάλι την τράπουλα των συσχετισμών δύναμης και των ενδεχόμενων συμμαχιών. Η νέα κυβέρνηση στο Λίβανο, που είναι ουσιαστικά κυβέρνηση της Χεζμπολάχ, είναι κατά πάσα πιθανότητα αρνητικός παράγοντας για τον άξονα Ισραήλ-Κύπρου-Ελλάδας. Ευνοϊκές επιπτώσεις φαίνεται λίγο-πολύ να έχουν για τους σχεδιασμούς της Τουρκίας και τα γεγονότα της Αιγύπτου, πράγμα που εξηγεί σε μεγάλο βαθμό και την ανοιχτή θέση του Ερντογάν κατά του Μουμπάρακ.

Η επίσκεψη της Μέρκελ στην Κύπρο (η πρώτη επίσκεψη καγκελάρου της Γερμανίας) ασφαλώς σχετίζεται με τα πιθανά κοιτάσματα στην περιοχή και όχι μόνο αυτά της ισραηλινής ΑΟΖ. Αυτή ακριβώς η επίσκεψη δεί-

χνει ότι το παιχνίδι του ανταγωνισμού ανάμεσα στις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις έχει αρχίσει, πράγμα που σημαίνει ότι νέα μεγάλα δεινά αναμένουν ολόκληρη την περιοχή.

Υποσημειώσεις

¹ Η βελτίωση των τεχνικών εξόρυξης έκανε οικονομικά συμφέρουσα την εκμετάλλευση των υποθαλάσσιων κοιτασμάτων και μάλιστα σε σημαντικό βάθος (πχ. ο «Λεβιάθαν» υπολογίζεται ότι βρίσκεται σε βάθος 5.000 μέτρων). Επειδή τα θαλάσσια αποθέματα δεν χωρίζονται με σύνορα, εφευρέθηκαν οι Αποκλειστικές Οικονομικές Ζώνες για την εκμετάλλευσή τους. Οι ΑΟΖ καθιερώθηκαν το 1982 με τη Σύμβαση για το Δίκαιο της Θάλασσας, που άλλαξε το μέχρι τότε υφιστάμενο παγκόσμιο δίκαιο.

² Αυτό το μικρό νησάκι (μόλις 8,9 τ. χλμ. έκταση και με 430 κατοίκους), που απέχει μονάχα 1,2 ναυτικά μίλια από την Τουρκία αλλά 79 ν.μ. από το κοντινότερο ελληνικό νησί, τη Ρόδο, είναι το νέο σημείο σύγκρουσης μεταξύ Ελλάδας-Τουρκίας. Γιατί αν η Ελλάδα καθόριζε ΑΟΖ παίρνοντας υπόψη αυτό το νησάκι, τότε αυτή θα εφάπτονταν με την κυπριακή και την αιγυπτιακή - και αυτές με τη σειρά τους με την ισραηλινή, πράγμα που ουσιαστικά θα απέκλειε την Τουρκία απ' όλη τη ΝΑ Μεσόγειο. Η Τουρκία φυσικά απορρίπτει οποιαδήποτε τέτοια ιδέα και πρόθεση, γι' αυτό άλλωστε αρνείται ότι το Καστελόριζο μπορεί να καθορίσει οτιδήποτε ή να ληφθεί υπόψη σε οποιαδήποτε χάραξη ακόμη και υφαλοκρηπίδας.

Αλβανία

Κορύφωση της πολιτικής κρίσης με είσβολη στη Βούλη

Η πολιτική κρίση στην Αλβανία (ένα μόνιμο άλλωστε χαρακτηριστικό της τελευταίας 20ετίας) είναι στα ύψη ήδη από τις εκλογές της 28^{ης} Ιουνίου 2009. Το Δημοκρατικό Κόμμα του Σαλί Μπερίσα, το οποίο σε συμμαχία με διάφορα μικρά κόμματα κέρδισε τις 75 από τις 140 έδρες του αλβανικού κοινοβουλίου, κατηγορήθηκε τότε από το Σοσιαλιστικό Κόμμα για νοθεία. Το Σ.Κ. ζήτησε νέα καταμέτρηση των ψήφων και στην άρνηση του Δ.Κ. απάντησε με μπιόκοτάρισμα του κοινοβουλίου για 9 μήνες, διαδηλώσεις, ακόμα και μια συμβολική απεργία πείνας βουλευτών.

Κάτω από τις συνέπειες της οικονομικής κρίσης και της διαφθοράς του καθεστώτος η πολιτική κρίση κορυφώθηκε ύστερα από τη μετάδοση ενός βίντεο όπου εμφανίζεται ο αντιπρόεδρος της κυβέρνησης και υπουργός Οικονομίας και Ενέργειας Ιλίρ Μέτα να απαιτεί από τον πρώην υπουργό Ενέργειας Ντριτάν Πρίφτι την παραχώρηση χωρίς διαγωνισμό σε συγκεκριμένη εταιρεία μιας άδειας υδροηλεκτρικού σταθμού με αντάλλαγμα - μίζα 700.000 ευρώ που προσφέρει η εταιρεία. Μετά την αποκάλυψη του σκανδάλου ο Μέτα παραιτήθηκε και το Σοσιαλιστικό Κόμμα ζήτησε την παραίτηση της κυβέρνησης και προχώρησε στην οργάνωση μιας πανεθνικής διαδήλωσης στα Τίρανα στις 21 Ιανουαρίου. Στο κάλεσμα ανταποκρίθηκαν πάνω από 20.000 Αλβανοί και η διαδήλωση μετατράπηκε σε μια γενικευμένη σύγκρουση στο κέντρο των Τίρανων, με μερίδα του κόσμου να εισβάλλει στο κτήριο της Βουλής και να δέχεται πυροβολισμούς εξ επαφής από την αστυνομία. Ενώ το σταλινικό καθεστώς στην Αλβανία έπεσε χωρίς να ανοίξει ρουθούνι, έφτασε μόνο μια διαδήλωση ενάντια στην αμερικανόδουλη, κοινοβουλευτική χούντα του Μπερίσα, που είναι βουτηγμένη στη σήψη και τη διαφθορά, για να θρηνηθεί η αλβανική εργατική τάξη 3 νεκρούς και πάνω από 100 τραυματίες.

Η τρομοκρατία που ακολούθησε τη διαδήλωση ήταν πρωτοφανής για τα χρονικά της χώρας. Πάνω από 150 άνθρωποι συνελήφθησαν ύστερα από εφόδους της ασφάλειας σε σπίτια και σε δημόσιους χώρους, βασανίστηκαν βά-

ναυσα και τους απαγορεύτηκε κάθε επικοινωνία με συγγενείς και δικηγόρους. Ο Μπερίσα έσπευσε να αποκαλέσει τους διαδηλωτές αλήτες, εγκληματίες και τρομοκράτες, συνεχάρη την αστυνομία για τη σωστή διαχείριση της κατάστασης και δήλωσε πως όποιοι ξανατολήσουν να «προσβάλουν τα ιερά σύμβολα της δημοκρατίας θα έχουν την ίδια τύχη». Κατηγόρησε την αντιπολίτευση για προσπάθεια πραξικοπήματος και βγήκε στην αντεπίθεση καλώντας τους οπαδούς του σε μια «διαδήλωση ενάντια στη βία» (!!) για τις 27 Γενάρη, κάτι το οποίο με την άμεση επέμβαση των Αμερικανών και των Ευρωπαίων απέσυρε γρήγορα. Την ίδια στιγμή κατηγόρησε τη Γενική Εισαγγελέα Ίνα Ράμα ότι υποστηρίζει την αντιπολίτευση, μιας και διέταξε εισαγγελική εξέταση για 7 μέλη της χωροφυλακής για χρήση όπλων στη διάρκεια της διαδήλωσης. Η αντιπολίτευση αρνήθηκε τις κατηγορίες και οι κηδείες των νεκρών μετατράπηκαν σε περαιτέρω αντικυβερνητικές διαδηλώσεις.

Με φόντο τη φτώχεια και την απόλυτη εξαθλίωση του αλβανικού πληθυσμού, στο παρασκήνιο δίνεται μια λυσοαλέα μάχη για την εξουσία και επί της ουσίας για τη νομή της μερίδας του λέοντος από το πλήρες ξεπούλημα κάθε κοινωνικού και φυσικού πλούτου στους καρχαρίες των πολυεθνικών κεφαλαίων που κυριολεκτικά οργιάζουν στη χώρα. Οι μεταμορφωμένοι πρώην σταλινικοί πολιτικοί και των δύο κομμάτων που εναλλάσσονται στην εξουσία τα τελευταία είκοσι χρόνια έχουν επιβάλει μεσαιωνικές σχέσεις εργασίας και απάνθρωπες συνθήκες διαβίωσης στις λαϊκές μάζες της

χώρας. Η ενέργεια, οι μεταφορές, η εκμετάλλευση των κοιτασμάτων πετρελαίου, κ.α., έχουν παραδοθεί πλήρως στο ξένο κεφάλαιο χωρίς το κράτος να ασκεί τον παραμικρό έλεγχο.

Η καθημερινή επιβίωση των μαζών έχει φτάσει στα όριά της. Οι αυξήσεις στα βασικά είδη διατροφής όπως τα οπωροκηπευτικά φτάνουν έως και το 50% συγκριτικά με πέρσι, ενώ η πραγματική ανεργία ξεπερνάει το 40% του πληθυσμού.

Η πλήρης αυτονομία από την αλβανική κοινωνία των πολιτικών, κομματικών και κρατικών μηχανισμών, που δεν διστάζουν πλέον να κλέβουν ανοιχτά δημόσιο χρήμα, σε συνδυασμό με την αδυναμία επιβίωσης της μεγάλης πλειοψηφίας του αλβανικού λαού έχουν δημιουργήσει μια εκρηκτική κατάσταση την οποία προσπαθεί να εκμεταλλευτεί πολιτικά το Σ.Κ. Το κόμμα αυτό φυσικά είναι συνυπεύθυνο για αυτή την κατάσταση και το πρόγραμμά του δεν διαφέρει στο παραμικρό από τη νεοφιλελεύθερη πολιτική που εφαρμόζει ο Μπερίσα. Η αλβανική εργατική τάξη ξανασυνειδητοποιεί μέσα από την πικρή εμπειρία της την ανάγκη της ταξικής της οργάνωσης. Η ανάγκη της πολιτικής και ιδεολογικής ριζοσπαστικοποίησης της είναι επιτακτική για την ανασυγκρότηση και την αυτονομία της από τα αστικά κόμματα και την εθνικιστική αντίδραση.

ΗΠΑ-Κίνα: Εκμεταλλεύονται τον πλανήτη, απειλούν με καταστροφή

> συνέχεια από την σελίδα 16

δηλαδή σε ζητήματα εσωτερικής σταθερότητας του καθεστώτος, οφείλεται στο ότι οι κινέζικες ελίτ γνωρίζουν την ανισοροπία του πολιτικοκοινωνικού οικοδομήματός τους. Καταρχάς το τίμημα της αλματώδους ανάπτυξης είναι μια τεράστια κοινωνική ανισότητα. Το πλουσιότερο 1,4% του πληθυσμού κατέχει το 31% των περιουσιακών στοιχείων, ενώ το φτωχότερο 44% -αγρότες που συρρέουν στις πόλεις και εργάζονται σε άθλιες συνθήκες- κατέχει μόλις το 3%. Αυτή η ανείπωτη καταστροφή και δυστυχία για ένα μέρος του κινέζικου προλεταριάτου και τους φτωχούς αγρότες γεννά αντιδράσεις και εξεγέρσεις. Αλλά και για ένα άλλο κομμάτι του προλεταριάτου, που έχει καλύτερη θέση στην παραγωγή, η διεκδίκηση συμμετοχής στην «πίτα», που είναι μεγάλη λόγω της ανάπτυξης, γεννά επίσης συγκρούσεις και αναταράξεις. Αν σ' αυτά προστεθεί και η φυσιολογικά ολοένα μεγαλύτερη τάση της κινέζικης αστικής τάξης να αποτινάξει τον έλεγχο του ενός κόμματος, είναι ολοφάνερο γιατί οι κινέζοι ηγέτες δεν δέχονται καμία παρέμβαση των ΗΠΑ στα εσωτερικά της χώρας.

Η Κίνα θα εξελιχθεί σε παγκόσμια οικονομική, πολιτική και στρατιωτική υπερδύναμη και μάλιστα όπως λέει ο Μάρτιν Ζακ στο βιβλίο του «Όταν η Κίνα κυβερνάει τον κόσμο: η Άνοδος του Μέσου Βασιλείου2 και το Τέλος του Δυτικού Κόσμου»: «Στη Δύση είμαστε εντελώς αδαείς για άλλους πολιτισμούς. Νομίζουμε ότι είμαστε κοσμοπολίτες, ενώ είμαστε εντελώς επαρχιώτες. Φταίει το ότι ήμασταν πάντα σε θέση να συνδιαλεγόμαστε με τον υπόλοιπο κόσμο με τους δικούς μας όρους. Αυτό φαίνεται να αλλάζει, οπότε θα χρειαστεί να αρχίσουμε να μαθαίνουμε...». Αλλά το ερώτημα είναι, πρώτον, αν θα αφήσουν οι ΗΠΑ και οι άλλοι ιμπεριαλιστές να «μάθουμε» ή αν θα ανοίξουν ένα ακόμα πολεμικό σφαγείο που θα ματοκυλίσει τον πλανήτη, προκειμένου να διατηρήσουν την κυριαρχία τους. Ας μην μας ξεγελάνε οι επισκέψεις και φιέστες στο Λευκό Οίκο: την παραμονή του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, ο Τσάμπερλεν υπέγραψε με τον Χίτλερ τη Συμφωνία του Μονάχου και ο Στάλιν το Σύμφωνο Ρίμπεντροπ-Μολότοφ! Και δεύτερον, τι είναι αυτό που πρέπει να «μάθουμε»; Την εξαθλίωση και υπερεκμετάλλευση του κινέζικου προλεταριάτου στο όνομα της ανάπτυξης - ή την κοινή πάλη και εξέγερση του προλεταριάτου σε Κίνα και Δύση απέναντι στις αστικές τάξεις και στους ιμπεριαλιστές;

Υποσημειώσεις

1 Η πρώτη ήταν πριν 400 χρόνια, όταν οι Κινέζοι ήταν τεχνολογικά πολύ πιο μπροστά από τους Δυτικούς (είχαν ανακαλύψει την πυξίδα, την άγκυρα, την εκτύπωση ναυτικών χαρτών κ.α.) να κατακτήσουν τους ωκεανούς. Ο ναύαρχος Ζενγκ Χε οδήγησε τον αυτοκρατορικό στόλο -πάνω από 300 πλοία- στην εξερεύνηση των ωκεανών. Όμως για εσωτερικούς λόγους η Κίνα αδιαφόρησε για την ανοιχτή θάλασσα, θεοσιζώντας νόμους με ποινή θανάτου για όποιον ναυπηγούσε ποντοπόρα πλοία! Άφησαν έτσι την ευκαιρία στους Δυτικούς, που την άρπαξαν για να ταπεινώσουν την Κίνα. Ας σημειωθεί ότι το πρώτο σύγχρονο πολεμικό πλοίο της Κίνας που επισκέφθηκε επίσημα λιμάνι των ΗΠΑ είχε το όνομα Ζενγκ Χε!

2 Οι Κινέζοι θεωρούσαν την αυτοκρατορία τους κέντρο του κόσμου, γι' αυτό την ονόμαζαν «Αυτοκρατορία του Μέσου».

Συμφωνία της Βάρκιζας

Η ταφόπλακα της ελληνικής επανάστασης

Η συμφωνία της Βάρκιζας, η οποία υπογράφηκε στις 12 Φλεβάρη του 1945 μεταξύ του ΚΚΕ-ΕΑΜ και της ελληνικής κυβέρνησης Πλαστήρα, αποτέλεσε την ταφόπλακα του αγώνα και των προσπαθειών για μια σοσιαλιστική επανάσταση στην Ελλάδα τη δεκαετία του 1940. Με τη συμφωνία της Βάρκιζας ο ΕΛΑΣ παρέδωσε τα όπλα του και διαλύθηκε, ενώ ως αντάλλαγμα η ηγεσία του ΚΚΕ εξασφάλισε αμνηστία για τον εαυτό της.

Η συμφωνία της Βάρκιζας δεν ήταν καθόλου ένα «λάθος» της στιγμής ή μια «ξαφνική» προδοσία εκ μέρους της ηγεσίας του ΚΚΕ, ούτε και στηρίχθηκε σε λάθος εκτιμήσεις ή υπολογισμούς ορισμένων «ανίκανων» προσώπων. Ταυτόχρονα, δεν ήταν επιβεβλημένη από εξωτερικές ή εσωτερικές περιστάσεις. Στην πραγματικότητα, η συμφωνία της Βάρκιζας αποτελούσε τη μόνη λογική κατάληξη της πολιτικής του ΚΚΕ απέναντι στο ΕΑΜικό κίνημα αντίστασης, το οποίο, μετά την αποχώρηση των Γερμανών και τη διαφαινόμενη ήττα τους, είχε ουσιαστικά καταλάβει την εξουσία σε όλη τη χώρα. Η πολιτική αυτή είχε εξάλειψο ήδη εφαρμοστεί στις συμφωνίες του Λιβάνου και της Καζέρτας που είχαν προηγηθεί.

Η κατάκτηση της Ελλάδας και η τριπλή κατοχή Γερμανών - Ιταλών - Βουλγάρων είχε οδηγήσει τις ελληνικές εργατικές και αγροτικές μάζες σε καθεστώς πείνας και απελπισίας. Η κατάσταση αυτή οδήγησε στη δημιουργία και μαζικοποίηση του κινήματος αντίστασης ενάντια στις δυνάμεις του κατακτητή, το οποίο εκφράστηκε αφενός μέσα στις πόλεις, με τους επιτυχημένους αιματηρούς αγώνες και ορισμένες απεργίες ενάντια στην αποστολή εργατών στα γερμανικά στρατόπεδα εργασίας και αφετέρου στην ύπαιθρο, με τη συγκρότηση των αντάρτικων μονάδων του ΕΛΑΣ. Επικεφαλής αυτού του κινήματος βρέθηκε το ΚΚΕ, μέσω του οποίου οι εργαζόμενες και φτωχές μάζες, που είχαν στραφεί μαζικά προς τα αριστερά, εξέφραζαν τα αγωνιστικά, αντικαπιταλιστικά και φιλοσοβιετικά τους αιτήματα.

Μετά τις ήττες των Γερμανών στο σοβιετικό έδαφος και την ιταλική συνθηκολόγηση, οι δυνάμεις του ΕΛΑΣ μπόρεσαν να απελευθερώσουν ελληνικές πόλεις, ενώ κατέλαβαν και τη Θεσσαλονίκη. Με την ελληνική «κυβέρνηση» στο Κάιρο, την άνοδο του Τίτο στην εξουσία στη Γιουγκοσλαβία, τον Κόκκινο Στρατό να προελαύνει και τον ΕΛΑΣ να αριθμεί στις

τάξεις του πάνω από 150.000 τακτικό και εφεδρικό στρατό, οι συνθήκες δεν μπορούσαν να είναι πιο ευνοϊκές για την επίσημη κατάληψη της εξουσίας στην Αθήνα (ουσιαστικά ο ΕΛΑΣ και το ΕΑΜ είχαν κατακτήσει ήδη την εξουσία στην πράξη, καθώς είχε διαλυθεί ο κρατικός μηχανισμός).

Ωστόσο, η πολιτική του ΚΚΕ-ΕΑΜ δεν πρόσφερε ένα σχέδιο για την κατάληψη της εξουσίας και τη δημιουργία ενός εργατικού κράτους, αλλά απεναντίας ήταν μια πολιτική ταξικής συνεργασίας, συνθηκολόγησης με την ελληνική αστική τάξη και τον αγγλο-αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και βέβαια πλήρους υποταγής στις ορέξεις και τα συγκυριακά συμφέροντα της σταλινικής γραφειοκρατίας της ΕΣΣΔ. Ήδη από το 1934 το ΚΚΕ είχε επίσημα αποκλείσει τη δυνατότητα διεξαγωγής μιας σοσιαλιστικής επανάστασης στην Ελλάδα και είχε «ξεφορτωθεί» με διαγραφές όλα τα στελέχη που επιζητούσαν μια διαφορετική πολιτική και εσωτερική δημοκρατία. Όλα του τα παλιά, ηγετικά στελέχη την περίοδο της αντίστασης είχαν έτσι διαπαιδαγωγηθεί θεωρητικά και πολιτικά για μια δεκαετία πάνω στην πολιτική της ταξικής συνεργασίας με το «προοδευτικό» κομμάτι (;) της ελληνικής αστικής τάξης, το οποίο υποτίθεται είχε σκοπό τη διεξαγωγή μιας αστικο-δημοκρατικής επανάστασης στην Ελλάδα ενάντια στην ντόπια συντηρητική «αντίδραση» (βλ. σύμφωνο Σκλάβαινα - Σοφούλη και πολιτική του ΚΚΕ κατά την εξέγερση του 1936). Επιπλέον, η γραφειοκρατική κλίκα που είχε σφετεριστεί την εξουσία στην ΕΣΣΔ επεδίωκε με κάθε τρόπο την αποφυγή νέων σοσιαλιστικών επαναστάσεων σε παγκόσμιο επίπεδο, όχι μόνο για να μην τρομοκρατηθούν οι εκάστοτε σύμμαχοι της αλλά και από φόβο να μην

αφυπνιστούν οι εργατικές μάζες της ΕΣΣΔ και κινηθούν προς την ανατροπή αυτής της γραφειοκρατίας. Έτσι και η πολιτική της ΕΣΣΔ προσπαθούσε με κάθε τρόπο να αποφύγει μια σοσιαλιστική επανάσταση στην Ελλάδα και γενικότερα στα Βαλκάνια (βλ. «συμφωνία των ποσοτών», με την οποία η Ελλάδα περνούσε στη βρετανική ζώνη επιρροής, στάση απέναντι στον Τίτο, καμία παρέμβαση στο ελληνικό ζήτημα). Ωστόσο, η προδοσία της ελληνικής επανάστασης δεν μπορεί να αποδοθεί στην ΕΣΣΔ αλλά βαρύνει το ΚΚΕ, το οποίο δεν προετοίμασε γι' αυτήν και δεν την προετοίμασε ούτε πολιτικά ούτε πρακτικά-οργανωτικά.

Η πολιτική του ΚΚΕ συνοψιζόταν στα εξής: α) Αναγνώριση (;) του ελληνικού αντάρτικου από τους Άγγλους και υποστήριξη του από τον ιμπεριαλισμό, β) Απόκτηση επαφών με την «κυβέρνηση» του Καΐρου, γ) προκήρυξη εκλογών, δ) σχηματισμός αστικής κυβέρνησης «εθνικής ενότητας», στην οποία το ΚΚΕ θα έπρεπε (!) να κατέχει τουλάχιστον τα μισά υπουργεία, ε) αστική αβασίλευτη δημοκρατία με δημοψήφισμα. Αυτή η πολιτική, και όχι κάποια «λάθη», «αντικειμενικές καταστάσεις» ή «εξωτερικοί παράγοντες», ήταν που έφερε τους Άγγλους στην Ελλάδα και χαντάκωσε τις δυνατότητες για τη νίκη της ελληνικής επανάστασης.

Η πολιτική αυτή οδήγησε, πολύ πριν τη Βάρκιζα, στην υπογραφή των συμφωνιών του Λιβάνου και της Καζέρτας. Με αυτές τις συμφωνίες, ο αγγλικός ιμπεριαλισμός και η ελληνική αστική τάξη εκμεταλλεύονταν την πολιτική του ΚΚΕ και έδεναν χειροπόδαρο το ελληνικό κίνημα, με τελικό στόχο τον αφοπλισμό του ΕΛΑΣ, την ανάκτηση της εξουσίας από την ελληνική αστική τάξη, τη σταθεροποίηση

του καπιταλισμού στη χώρα και - αν ήταν δυνατό - ακόμη και την επιστροφή του βασιλιά.

Με τη συμφωνία του Λιβάνου (17-20 Μαΐου 1944), οι δυνάμεις του ΕΛΑΣ τίθονταν υπό την ηγεσία της «ενιαίας κυβερνήσεως», το ΕΑΜ δεχόταν να συντονίζει τις ενέργειές του με αυτές των Άγγλων, ενώ καταδικαζόταν η «τρομοκρατία στην ύπαιθρο».

Με τη συμφωνία της Καζέρτας (26 Σεπτεμβρίου 1944), οι δυνάμεις του ΕΛΑΣ τίθονταν υπό την ηγεσία της κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας και, μέσω αυτής, του Άγγλου αξιωματικού Σκόμπι. Ο ΕΛΑΣ δεσμευόταν ότι δεν θα προέβαινε σε καμία ενέργεια στην Αθήνα, παρά μόνο αν αυτή ήταν αποφασισμένη προηγουμένως από τους Άγγλους. Σε αντάλλαγμα, το ΚΚΕ-ΕΑΜ έλαβε 4 υπουργεία στην κυβέρνηση Παπανδρέου.

Έπειτα από την υπογραφή αυτών των συμφωνιών, οι Άγγλοι έβαλαν μπροστά το σχέδιο ένοπλου τσακίσματος της ελληνικής αντίστασης. Η επίθεση των Άγγλων ξεκίνησε το Δεκέμβριο του 1944. Ακόμη και τότε το ΚΚΕ δεν έδωσε μάχη για την κατάληψη της εξουσίας, κρατώντας τις μάχες έξω από το κέντρο της Αθήνας και δίνοντας εντολή στις τακτικές δυνάμεις του ΕΛΑΣ να παραμείνουν μακριά από την πρωτεύουσα. Η συμφωνία της Βάρκιζας ολοκλήρωσε την προδοσία της ελληνικής αντίστασης και εγκαινίασε, παρά τις προσπάθειες των λαϊκών μαζών με τη συγκρότηση του ΔΣΕ (με τον οποίο ακολουθήθηκε η ίδια καταστροφική πολιτική), μια περίοδο τρομερής αντεπανάστασης στην ελληνική ιστορία (διώξεις, φυλακίσεις, εξορίες, πιστοποιητικά φρονημάτων, απαγόρευση κομμουνιστικών κομμάτων και οργανώσεων), η οποία έφτασε ως τα μέσα της δεκαετίας του 1970.

ΗΠΑ-ΚΙΝΑ

Εκμεταλλεύονται τον πλανήτη Απειλούν με καταστροφή

Κατά την πρόσφατη επίσκεψη του προέδρου της Κίνας Χου Τζιντάο στην Ουάσινγκτον, το Πεκίνο επεδίωξε την περαιτέρω αναβάθμισή του ως υπερδύναμη, ενώ οι ΗΠΑ απέσπασαν μεγάλα επιχειρηματικά συμβόλαια. Ο Ομπάμα, σε αντίθεση με τον Μπους που υποδέχθηκε «ψυχρά» τον Τζιντάο το 2006, ήταν ιδιαίτερα φιλικός μαζί του και η τελετή εξαιρετικά επίσημη. Ήταν η δεύτερη συνάντηση των δύο μετά το Νοέμβριο του 2009 στο Πεκίνο, όπου ο Ομπάμα είχε δεχθεί σκληρή κριτική για «υποταγή» στην κινεζική δύναμη.

Οι δύο πρόεδροι έχουν δηλώσει ότι θέλουν να βελτιώσουν τις σχέσεις των χωρών τους, αλλά στο διάστημα από την προηγούμενη συνάντησή τους καμία από τις διαφωνίες και συγκρούσεις δεν επιλύθηκε. Και είναι λογικό, αφού η παγκόσμια οικονομική κρίση αυξάνει τον ανταγωνισμό ανάμεσα στις πιο ισχυρές καπιταλιστικές οικονομίες και ανάμεσα στους ιμπεριαλιστές. Έτσι, οι «ανερχόμενες» Κίνα, Ινδία, Βραζιλία απειλούν τους ιμπεριαλιστές στην παγκόσμια αγορά και αυτό εντείνει τους ανταγωνισμούς.

Το ιδιαίτερα καλό κίμα της συνάντησης οφείλεται στο ότι η Κίνα δεν είναι απλά ένας ανερχόμενος ανταγωνιστής αλλά μια υπερδύναμη, που για πολλούς θα ηγηθεί τον 21ο αιώνα στην παγκόσμια οικονομία. Η προβληματική αμερικανική οικονομία αδυνατεί να την συγκρατήσει και να την ανταγωνιστεί, ιδιαίτερα λόγω και της αποτυχίας της πολιτικής Μπους μετά την 11η Σεπτεμβρίου 2001.

Το 1979 ήταν σημείο καμπής για την Κίνα, αφού για πρώτη φορά άνοιξε την οικονομία και τα σύνορά της στις ξένες πολυεθνικές. Το 1999 έγινε μέλος του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου και στο 16ο Συνέδριο του ΚΚΚ (2002) επετράπη στους επιχειρηματίες να είναι μέλη του κόμματος! Στο 17ο Συνέδριο (2007), οι σύνεδροι (δήμαρχοι, διευθυντές μεγάλων κρατικών εταιριών, επιφανείς επιχειρηματίες κλπ.) επικύρωσαν την στρατηγική ενσωμάτωσης στην παγκόσμια αγορά, διατηρώντας τον έλεγχο της πολιτικής εξουσίας, που τους αποφέρει τεράστια κέρδη. Στο διάστημα αυτό, οι ρυθμοί ανάπτυξης της Κίνας καλπάζουν μέχρι το σημερινό 10%, όταν οι ΗΠΑ προσπαθούν να ξεπεράσουν την ύφεση με τους δείκτες μόλις στο 3% για το 2010 και πιθανότατα για το 2011 (αν δεν μεσολαμβάνει μια νέα χειροτέρευση της παγκόσμιας κρίσης). Η Κίνα έγινε ο μεγαλύτερος παγκόσμιος εξαγωγέας και επομένως τη συμφέρει μια ισορροπημένη «παγκόσμια τάξη», οπότε επιδιώκει τη συνεργασία με τους υπόλοιπους καπιταλιστές. Διαθέτει τα μεγαλύτερα συναλλαγματικά αποθέματα και χρηματοδοτεί τα τεράστια χρέη των ΗΠΑ με

την αγορά ομολόγων. Σύμφωνα με το ΔΝΤ, το 2010 η παγκόσμια οικονομία αναπτύχθηκε μόλις κατά 0,19% (σε μονάδες αγοραστικής δύναμης). Η Κίνα συνεισέφερε 1,19% σ' αυτή την αύξηση. Με λίγα λόγια, πράγματι έσωσε τον κόσμο από την ύφεση, ενώ κατά την Goldman Sachs συνεισέφερε το 46% της παγκόσμιας ζήτησης το 2009, ποσοστό υπερδιπλάσιο από το μέσο όρο του 22% της περιόδου 2000-2009.

Είναι χάρη στην κινεζική ζήτηση για υψηλής ποιότητας εξοπλισμό, χημικά και αυτοκίνητα (οι συνολικές κινεζικές εισαγωγές το πρώτο 9μηνο του 2010 ήταν κατά 300 δισ. δολάρια υψηλότερες από το 2009) που η Γερμανία απολαμβάνει τη σημερινή ανάπτυξή της. Με τον τρέχοντα ρυθμό, σε 12-18 μήνες το γερμανικό εμπόριο με την Κίνα θα είναι ίσο με τη Γαλλία. Σύμφωνα με αναλυτές, «αν δραστηριοποιείσαι στο Μόναχο, η Κίνα είναι πλέον σημαντικότερη από την υπόλοιπη Ευρώπη!» «Η Κίνα αγοράζει τον κόσμο», ήταν ο τίτλος πρόσφατου εξώφυλλου του Economist, με αφορμή το σαφάρι εξαγορών δυτικών εταιριών από κινεζικές. Κάποιοι μάλιστα θεωρούν ότι «σε μια φάση παρακμής των ανεπτυγμένων οικονομιών, που είναι και υπερχρεωμένες, η κινεζική αποταμίευση μπορεί να είναι η μανιβέλα επανεκκίνησης της παγκόσμιας οικονομίας».

Οι αβυσσαλέες εργατικές αμοιβές και συνθήκες εργασίας στην Κίνα, η έλλειψη περιβαλλοντικών περιορισμών, είναι ένα μεγάλο όφελος για τις ΗΠΑ και άλλες δυτικές βιομηχανίες, που μεταφέρουν εκεί την παραγωγή τους, καθώς και για τον κλάδο του λιανεμπορίου, που προμηθεύεται πάμφθηνα εμπορεύματα. Από την άλλη, οι ΗΠΑ είναι η μεγαλύτερη αγορά της Κίνας με ετήσιο τζίρο 380 δισ. δολάρια, με ισοζύγιο σαφώς πλεονασματικό για το Πεκίνο.

Το ξέσπασμα της παγκόσμιας κρίσης άλλαξε την στρατηγική της Κίνας απέναντι στην «πλούσια Δύση», αφού αντιλαμβάνεται ότι ελάχιστα έχει πλέον να μάθει απ' αυτήν. Αφού για δεκαετίες διατηρούσε χαμηλό προφίλ στην εξωτερική πολιτική (επικεντρώνοντας στην ανάπτυξη και την εσωτερική σταθερότητα), τώρα συνειδητοποιεί ότι πρέπει να δράσει σε παγκόσμιο επίπεδο. Μπορεί επομένως ο Τζιντάο να πρόσφερε στις ΗΠΑ συμβόλαια 45 δισ. δολαρίων για αμερικανικά προϊόντα και κυρίως την αγορά αεροσκαφών από την Μπόινγκ και να υποσχέθηκε επιλέον 3 δισ. δολάρια επενδύσεις σε κινεζικές εταιρείες στις ΗΠΑ, δημιουργώντας 235 χιλιάδες νέες θέσεις εργασίας, αλλά σε όλα τα υπόλοιπα παρέμεινε αμετακίνητος. Ο Ομπάμα (αν και στόχευε κύρια στα οικονομικά οφέλη) έθεσε το θέμα της στήριξης της Κίνας στα καθεστώτα σε Ιράν, Β. Κορέα, Σουδάν και Μιανμάρ. Δεύτερο, για τα ανθρώπινα δικαιώματα στην Κίνα (Θιβέτ,

Οιγούροι, αντιφρονούντες) - όχι βέβαια ότι οι ΗΠΑ κόπτονται γ' αυτά, αλλά για να διατηρούν εστίες αποσταθεροποίησης. Τρίτο, υποσχέθηκε να επιτρέψει στην Κίνα μεγαλύτερη πρόσβαση σε προϊόντα υψηλής τεχνολογίας, αν συναινέσει σε μια συναλλαγματική πολιτική τόνωσης των αμερικανικών εξαγωγών. Τέλος, ζήτησε παύση των κινεζικών διεκδικήσεων στη θάλασσα της Νότιας Κίνας και της Β. Κορέας. Οι Κινέζοι όμως δεν είναι διατεθειμένοι να υποχωρήσουν σε ζητήματα οικονομικής κυριαρχίας, τώρα πλέον όχι μόνο στη γύρω περιοχή τους αλλά ίσως και παγκόσμια.

Τα προβλήματα είναι πολλά και ιδιαίτερα απέναντι στις ΗΠΑ. Η Κίνα πρέπει να εξασφαλίσει τους δρόμους του εμπορίου, της ενέργειας και των πρώτων υλών που τροφοδοτούν την παραγωγική μηχανή της. Αυτό σημαίνει εδαφικές διεκδικήσεις απέναντι στην Ταϊβάν και γενικότερα στην περίμετρο των κινεζικών χωρικών υδάτων (διεκδικήσεις νησιωτικών συμπλεγμάτων από Ιαπωνία, Ταϊβάν, Βιετνάμ, Φιλιπίνες, Μαλαισία, Μπρουνέι, Ινδονησία). Η Κίνα έχει ήδη επιτύχει φιλικό διακανονισμό των χερσαίων διαφορών εξομαλύνοντας τις προστριβές με τις δεκατρείς γειτονικές χώρες, εκτός από δύο (Μπουτάν και Ινδία). Αντίθετα, τα 14.500 χιλιόμετρα των θαλάσσιων συνόρων της αποτελούν ισάριθμα σημεία δυνητικών κρίσεων! Αφού εξασφαλίσει την «πράσινη γραμμή» των αβαθών υδάτων σε Ανατολική και Νότια Κίνα, θέλει να βγει στην «μπλε γραμμή» των ωκεανικών υδάτων, όπου περιπολεί ο 7ος αμερικανικός στόλος, σε μια λεκάνη που εκτείνεται από την Ιαπωνία ως την Ινδονησία και περνάει από το Γκουάμ, την αεροναυτική βάση-κλειδί της αμερικανικής παρουσίας στον δυτικό Ειρηνικό.

Η Ταϊβάν αποτελεί το κυριότερο εμπόδιο. Η Κίνα επιχειρεί να την ενσωματώσει οικονομικά, όπως έκανε με το Χονγκ Κονγκ και το Μακάο, αλλά οι ΗΠΑ διατηρούν το αγκάθι και μάλιστα πουλάνε όπλα στην Ταϊβάν! Παρόμοια είναι η κατάσταση στη θάλασσα της Ν. Κορέας, όπου πρόσφατα διεξήχθησαν και κοινά αεροναυτικά γυμνάσια ΗΠΑ και Ν. Κορέας. Με την Ιαπωνία υπάρχουν συχνά διενέξεις για τα νησιά Ντιαόγιου (Σενκιόκου στα ιαπωνικά), που γειτνιάζουν με τη νήσο Οκινάουα, η οποία φιλοξενεί αμερικανική βάση! Η Κίνα πρέπει να σπάσει τη θάλασσα περικύκλωση των ΗΠΑ. Ταυτόχρονα, η εξασφάλιση του ανεφοδιασμού σε πετρέλαιο (η Κίνα είναι ο δεύτερος παγκόσμιος εισαγωγέας) μέσω της Νότιας Ασίας είναι ένα άλλο τιτάνιο σχέδιο. Το Πεκίνο δημιουργεί ένα «μαργαριταρένιο κολιέ», μια σειρά μόνιμων βάσεων στις ακτές του Ινδικού Ωκεανού και στις θαλάσσιες οδούς που οδηγούν στον πορθμό της Μαλάκας (στις νή-

σους Κόκος της Βιρμανίας, στο Τσιταγκόνγκ του Μπαγκλαντές, στο Μοράο των Μαλδίβων και στο Γκβαντάρ του Πακιστάν), ενώ επιδιώκει τη δημιουργία βάσεων ακόμη και στις ακτές της Αφρικής (που ανοίγεται ολοένα και περισσότερο στις κινεζικές επενδύσεις). Ταυτόχρονα, για να παρακαμφθεί το στενό της Μαλάκας, που σε περιόδους κρίσης θα αποδειχθεί προβληματικό, μελετάται ένας κινεζο-βιρμανικός αγωγός μεταξύ Σίτβε και Κουν Μινγκ, ενισχύοντας την παραγωγή υγροποιημένου αερίου από τα υπεράκτια κοιτάσματα σε Βιρμανία και Ταϊλάνδη, ενώ σχεδιάζεται και η διάνοιξη διώρυγας στον ισθμό του Κρα στο νότιο τμήμα της Ταϊλάνδης. Να γιατί η Κίνα στηρίζει το Πακιστάν, τη Μιανμάρ (Βιρμανία), το Σουδάν και έρχεται σε σύγκρουση με μια ακόμα περιφερειακή δύναμη, την Ινδία (αν και μέχρι τώρα οι δυο χώρες έχουν υπογράψει πολλές συνθήκες συνεργασίας και γενικά η μία προς το παρόν παρακολουθεί την άλλη). Το «μαργαριταρένιο κολιέ» αφορά το ζωτικό χώρο της Ινδίας, τον Ινδικό Ωκεανό. Αν δει κανείς στο χάρτη αυτές τις περιοχές, φαίνεται γιατί η Κίνα έχει ρίξει τεράστια ποσά για να φτιάξει πολεμικό στόλο ανοιχτής θάλασσας και να μπει στην κλειστή λέσχη των οχτώ κρατών με τους μεγαλύτερους πολεμικούς στόλους. Ασφαλώς απέχει πολύ από το να μπορεί να ανταγωνιστεί τον αμερικανικό στόλο. Οι ΗΠΑ μάλιστα προσπαθούν να την εμπλέξουν σε συνεργασία με στόχο την θαλάσσια πειρατεία, αλλά μάλλον το Πεκίνο είναι αποφασισμένο να μην αφήσει κανένα παρελκυστικό ελιγμό να του κλέψει τη δεύτερη Ιστορική ευκαιρία να αναδυθεί ως παγκόσμια ναυτική δύναμη. Ας μην ξεχνάμε ότι διαθέτει ήδη τον πολυπληθέστερο στρατό ξηράς.

Η Κίνα είναι επίσης αποφασισμένη να διατηρήσει τα οφέλη που της αποφέρει ο νομισματικός πόλεμος. Η σταδιακή ανατίμηση του γουάν σταμάτησε τον Ιούλιο του 2008 και έκτοτε το διατηρεί σε σταθερή ισοτιμία έναντι του ευρώ. Ταυτόχρονα, ένας πόλεμος ντάμπινγκ (απαράδεκτα χαμηλές τιμές εξαιτίας κυβερνητικών επιδοτήσεων) και επιβολής δασμών/αντιντάμπινγκ εξελίσσεται ανάμεσα σε Κίνα και ΗΠΑ. Παράλληλα, η Κίνα (μαζί με άλλες χώρες) διαμαρτύρεται για την αγορά ομολόγων των ΗΠΑ από την Ομοσπονδιακή Τράπεζά τους με χρήση τυπωμένου χρήματος, γιατί αυτό προκαλεί ενίσχυση των νομισμάτων των άλλων χωρών και έμμεση χειραγώγηση της ισοτιμίας (υποτίμηση του δολαρίου), δηλ. ακριβώς το ίδιο για το οποίο οι ΗΠΑ κατηγορούν την Κίνα!

Η μη υποχώρηση του Πεκίνου σε θέματα «ανθρώπινων δικαιωμάτων»,

> συνέχεια στη σελ. 14